

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213229618
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1213229618.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Bolebrucha, v spore žalobcu: S.. S. K., J.. XX.X.XXXX, N.. I. XXXX/X, G., zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, IČO: 36 677 175, proti žalovanej: L. K., J.. XX.X.XXXX, N. XX, G., zastúpenej advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 11C/255/2013-402, zo dňa 14.7.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žiadnej zo strán n e p r i z n á v a právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1 Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 19.9.2013 domáhal určenia, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Ďalej sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť strpieť na svoje náklady zverejnenie ospravedlnenia na internetovej stránke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou E.:/..W.-sk.N. a internetovej stránke Univerzitnej nemocnice Bratislava E.:/..P..N. v požadovanom znení, ako aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur a nahradiť mu trovy konania. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že dňa 2.4.2013 bola pobočke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v Bratislave doručená písomnosť zo dňa 25.3.2013 označená ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, ktorou sa žalovaná domáhala prešetrenia správnosti postupu S.. S. K. ako ošetrojúceho lekára pri operácii a následnej pooperačnej starostlivosti o pani S. K., J.. XX.XX.XXXX. Žalovaná v žiadosti uviedla, že: „S. K. si v lete 2011 pri páde spôsobila fraktúru krčka stehennej kosti ľavej nohy. Privolaná sanitka RZP ju odviezla do Nemocnice sv. Cyrila a Metoda na Antolskej ul. č.11, na Traumatologicko-ortopedickú kliniku. Na tejto klinike ju po predoperačných vyšetreniach a upravení jej zdravotného stavu dňa 2.9.2011 operoval S.. S. K., K.. Podľa jeho vlastného vyjadrenia sa operácia „nevydarila“.... Od jej prepustenia sa komunikácia N. S.. K. výrazne zhoršila. Jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal akékoľvek rozhodnutie. Komunikácia s S.. K. sa naďalej zhoršovala, používal výrazy: „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Som presvedčená, že ak by S.. K. neurobil pri operácii chybu, respektíve, ak by túto chybu včas ďalšou operáciou napravil a takmer

úplne nezanedbal pooperačnú starostlivosť, S. K. by sa tak dramaticky neznížila kvalita života.“ Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v písomnosti zo dňa 20.6.2013 označenej ako „Oznámenie o výsledku šetrenia podania“ adresovanej žalovanej konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bola poskytnutá správne. Urážlivý tón žiadosti a vyjadrenia na adresu S. S. K. boli na základe jeho oznámenia zo dňa 13.4.2013 prešetrené na Obvodnom oddelení Okresného riaditeľstva PZ Ružinov-východ, odkiaľ bolo jeho podanie postúpené Obvodnému úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy za účelom prejednávania a objasnenia priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mala dopustiť žalovaná. Obvodný úrad Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy ako vecne a miestne príslušný orgán takto rozhodol, cit.: Obvinená L. K., J. XX.X.XXXX, G. G., N. XX,..... uznáva sa vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v liste - Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že S. S. K. povedal, že „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobila ujmu na cti tým, že ho urazila, za spáchanie ktorého sa jej podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch ukladá pokarhanie. Vyjadrenie žalovanej, že žalobca podmieňuje vykonanie liečebného, resp. diagnostického úkonu zaplatením nejakej finančnej čiastky, a to konkrétne, že zadarmo nič robiť nebude, žalobcu výslovne urazilo, nakoľko nikdy v živote nič také nepovedal a od žiadneho pacienta nikdy žiadne peniaze nežiadal. Uvedeným vyjadrením žalovaná zasiahla do práva žalobcu na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobca tiež poukázal na to, že s predmetnou žiadosťou bol oboznámený generálny riaditeľ Univerzitetnej nemocnice Bratislava, Odbor kontroly, sťažností a súčinnosti s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou UNB, riaditeľstvo Nemocnice sv. Cyrila a Metoda, prednostka

II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LF UK a UNB, primár ortopedického oddelenia, ďalší lekári kolektívu ako aj zdravotný personál II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LF UK a UNB, a teda žiadosť a v nej uvádzané nepravdy na adresu žalobcu sa stali verejne známymi pre širokú odbornú verejnosť. Predmetná žiadosť tak naštrbila vážnosť a česť žalobcu u veľkej skupiny medicínskych odborníkov, lekárov a ďalších zdravotníckych pracovníkov a teda tvrdenia žalovanej boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 11C/255/2013-210, zo dňa 2.6.2016 určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitetnej nemocnici Bratislava v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie S. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem S. S. K., ortopédovi II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K.“ (výrok II.). Žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.) a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV.); proti predmetnému rozsudku podali žalobca aj žalovaná odvolanie.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 10Co/266/2016-247, zo dňa 27.9.2018, rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku I. a II. potvrdil. Vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne posúdil, že konanie žalovanej, ktorá v štvrtom odseku Žiadosti o prešetrenie postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 doručenej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou okrem iného uviedla, že pri naďalej zhoršujúcej sa komunikácii so žalobcom tento používal výrazy „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, bolo objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko tieto tvrdenia uviedla v oficiálnej žiadosti adresovanej právnickej osobe zriadenej štátom za účelom výkonu dohľadu nad poskytovaním zdravotnej a ošetrovateľskej starostlivosti a verejným zdravotným poistením, a to v kontexte, ktorý vyvoláva bez pochybnosti predstavu, že žalobca ako lekár tieto výroky adresoval pacientke, či jej príbuzným v priebehu poskytovania zdravotnej starostlivosti, pričom svojím obsahom smerujú bezprostredne proti esenciálnym atribútom výkonu medicínskeho povolania obsiahnutým v Hippokratovej prísaha, ochraňovať chorých pred každou krivdou a bezprávím, keď súčasne tvrdenie „ja zadarmo nič robiť nebudem“ nemôže navodzovať iný dojem ako ten, že žalobca v dôsledku pacientky, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žiadal úplatok. Odvolací súd sa v celom

rozsahu stotožnil s odôvodnením právnych úvah, ktoré viedli súd prvej inštancie k vysloveniu záveru o porušení práva žalobcu na ochranu osobnosti tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Podľa názoru odvolacieho súdu však vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená iba niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia - ospravedlnením sa žalobcovi, nakoľko k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí došlo, a preto nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami; bolo preto nevyhnutné, opodstatnené a spravodlivé požadovať priznanie aj zadosťučinenia v peniazoch. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania mal správne priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania, aj keď mal vo veci len čiastočný úspech, pretože rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C. s. p.

5. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzal predovšetkým z dosiaľ vykonaného dokazovania oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise; najmä obsahom spisu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a obsahom pripojeného spisu Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-2013/36991, výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkyne S.. N. I. a prednesom právnych zástupcov strán sporu.

6. Súd prvej inštancie predovšetkým konštatoval, že jeho povinnosťou bolo v posudzovanom prípade opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu. Základ nároku bol vyriešený rozsudkom č. k. 11C/255/2013-210, zo dňa 2.6.2020 právoplatným vo výroku

I., ktorým bolo určené, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti a vo výroku II., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava; v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 10Co/266/2016-247, zo dňa 27.9.2018. Súd prvej inštancie preto nemohol už zohľadňovať argumentáciu žalovanej ohľadom jej autorstva k predmetnej žiadosti, t. j. že túto žiadosť nenapísala, nepodpísala, resp. neodoslala.

7. Súd prvej inštancie v zhode s odvolacím súdom konštatoval, že je všeobecne známou skutočnosťou, že medicína sa práve vďaka altruizmu ľudí, ktorí jej zasvätili život, zvykne považovať za najhumánnejšie povolanie, pričom verejnosť dokonca tieto kvality od lekárov opodstatnene implicitne vyžaduje a zároveň je nepochybné, že povolanie lekára znamená nikdy sa nekončiacu zodpovednosť za zdravie a život zverených pacientov. Žalovaná práve tieto najzásadnejšie atribúty žalobcu ako lekára v Žiadosti zo dňa 25.3.2013 spochybnila tým, že v nej citovala údajné tvrdenia žalobcu „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, pričom z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že s predmetnou žiadosťou sa oboznámil riaditeľ Univerzitnej nemocnice Bratislava

MUDr. Miroslav Bdžoch, PhD. (č. I. 65 spisu), vedúca odboru kontroly, sťažností a súčinnosti s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou doc. PhDr. Markéta Vladárová, PhD., MPH (č. I. 12 spisu), ako aj prednostka II. ortopedicko - traumatologickej kliniky Lekárskej fakulty UK a Univerzitnej nemocnice Bratislava O.. S.. N. I., K.. (Č.. X.. XX N.), z ktorej výpovede zároveň vyplýva, že so žiadosťou sa oboznámilo aj riaditeľstvo Univerzitnej nemocnice pre Nemocnicu sv. Cyrila a Metoda, celá klinika, primár, pracovný kolektív žalobcu, t. j. približne 100 ľudí s tým, že pri referovaní Žiadosti o prešetrenie postupu lekára na rannom sedení sa povedia zásadné body sťažnosti. Vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená iba niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia (ospravedlnením sa žalobcovi) nakoľko došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí. Bolo preto opodstatnené a spravodlivé priznať žalobcovi aj zadosťučinenie v peniazoch, pretože každý lekár, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobcu v tejto konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, by vzniknutú nemajetkovú ujmu pocítoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú.

8. Ozrejmil že primerané zadosťučinenie je jednou z občianskoprávných sankcií, ktorá má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných statkov a jeho možných nasledovníkov od protiprávneho konania, a byť tak nástrojom špeciálnej a generálnej prevencie, čo vyžaduje, aby išlo o sankciu primeranú aj z tohto hľadiska. Spoluurčujúcim a nepochybne aj jedným z kľúčových aspektov pre stanovenie výšky relutárnej náhrady je tiež otázka miery zavinenia pôvodcu zásahu podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, čo napokon zodpovedá aj základnému zmyslu relutárnej náhrady, t. j. zmyslu satisfakčného, keď potreba satisfakcie narastá v priamej úmere s mierou zavinenia pôvodcu zásahu, pretože s vyššou mierou zavinenia je vždy neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv zosilnená (je zosilnená krivda, za ktorú má prísť zadosťučinenie). V tomto smere je možné dospieť k záveru, že v prípade zlého úmyslu (zámeru) na strane pôvodcu neoprávneného zásahu by mal súd svoje odsúdenie vyjadriť práve citeľným určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Taktiež v prípade, ak sa poskytnutie morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) vzhľadom na veľký časový odstup míňa účinku, potom spravidla treba vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením.

9. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu v peniazoch ukladá ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, a teda sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne tak vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe ako aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie.

10. Spomedzi okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, súd prvej inštancie prihliadol predovšetkým na to, že údajné tvrdenia žalobcu, ktoré citovala žalobkyňa v predmetnej žiadosti, zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu, a to do jeho občianskej, ale najmä profesionálnej bezúhonnosti a cti lekára. Žalobca bol totiž označený za úplatného lekára, čo je vo všeobecnosti spoločnosťou odsudzované a považované za nemorálne, pričom obsah žalovanou podanej žiadosti žalobcu znevážil ako pracovníka priamo v bezprostrednom kolektíve osôb, s ktorými sa denne stýkal. Na druhej strane žalobca nebol nijako pracovne sankcionovaný, nebol preradený na inú (nižšiu a menej platenú) pracovnú pozíciu, nebolo voči nemu vedené disciplinárne konanie, nebol s ním rozviazaný pracovný pomer a pod., a podľa vyjadrenia svedkyne O.. S.. I., prednostky II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, nestratil žalobca jej rešpekt a dôveru ako svojej nadriadenej („pozná ho korektného, zručného a ako šikovného odborníka“) a dokonca nevnímala ani zmenu správania kolegov voči nemu. V neposlednom rade tvrdenia žalovanej neboli medializované, nebola s nimi oboznamovaná širšia verejnosť, a teda okruh subjektov, ktoré boli so žiadosťou žalovanej oboznámené, bol relatívne úzky a uzavretý. V konaní vypočutá svedkyňa O.. S.. N. I. uviedla, že podľa jej vedomostí sa oboznámili so žiadosťou žalovanej o prešetrenie správnosti postupu žalobcu určite na generálnom riaditeľstve Univerzitnej nemocnice Bratislava, ďalej osoba, ktorá je zodpovedná za riešenie sťažností, riaditeľstvo nemocnice Petržalka a pracovný kolektív lekára, celá klinika. Zároveň však uviedla, že „ako kolektív ani nevedia viac o tejto sťažnosti, lebo sa nepretriasala“. Sťažnosti na postup lekárov sa pritom podľa svedkyne prejednávajú tým spôsobom, že prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a je vypočutý názor toho lekára, a potom na samotnom rannom sedení sa len zreferuje, nediskutuje sa o tom, aby sa predišlo klebeteniu. Z uvedeného vyplýva, že zneváženie žalobcu v kolektíve v dôsledku neoprávneného zásahu žalovanou bolo značne limitované tým, že tento „vystupuje v rámci kolektívu kolegiálne a profesionálne“ a „je typ kolegu, ktorý je priamy, a (kolegovia, pozn. súdu prvej inštancie) nemali dôvod na základe sťažnosti zmeniť na neho názor, hoci on určite vnútorne trpí“. Citované výpovede svedkyne svedčia teda o miere závažnosti nemajetkovej ujmy žalobcu, k čomu bolo nutné prihliadať pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

11. Na strane žalovanej súd prvej inštancie prihliadol na okolnosti, za akých k porušeniu práva žalobcu došlo. Tvrdeniami uvedenými žalovanou v predmetnej žiadosti došlo k neoprávnenému zásahu do cti a povesti žalobcu, pretože vyvolávali predstavu o žalobcovi ako o lekárovi, ktorý si priamo od príbuzných svojej ťažko chorej pacientky mal pýtať úplatok v rámci plnenia svojich pracovných povinností. Samotné podanie takejto žiadosti však spadá pod zákonnú licenciu spomínanú vyššie (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/146/2008), pričom hodnotiaci úsudok je vo všeobecnosti samotnou podstatou podnetu na prešetrenie postupu lekára pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a ako taký je predpokladaný zákonom v rámci vykonávania dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou prostredníctvom

Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podľa zákona č. 581/2004 Z. z. a jeho formulár je dokonca zverejnený na stránke tohto úradu (E.:/..W.-sk.N.-Y.). V prípade vyššie spomínaných tvrdení žalovanej však došlo k excesu, pričom žalovanú k podaniu predmetnej žiadosti zjavne viedli pochybnosti o správnosti postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti jej svokre, a to v súvislosti so zhoršovaním zdravotného stavu svokry, a s tým spojeným psychickým a fyzickým utrpením, čo nesvedčí o primárnom (zlom) úmysle žalovanej škodiť žalobcovi. Išlo teda zrejme o vypätú rodinnú situáciu, pričom žalovanú na podanie žiadosti mal naviesť jej švagor M. K., čomu zodpovedá aj dôvetok „v mene celej rodiny“ uvedený pod podpisom žalovanej na predmetnej žiadosti. V neprospech žalovanej však bolo potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že sa dosiaľ žalobcovi neospravedlnila, pričom v prípade, ak sa poskytnutie morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) vzhľadom na veľký časový odstup má mať účinku, spravidla treba vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením.

12. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu nemajetkovej ujmy bol uplatnený dôvodne, preto žalobe, čo sa týka zaplataenia primeraného zadosťučinenia vyhovel, nie však v celom rozsahu. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva bolo totiž potrebné zohľadniť aj finančnú situáciu žalobcu, a tiež primeranosť náhrady k príjmom žalovanej, pričom podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní dňa 14.7.2020 požadovaná výška náhrady v sume 7.500 eur zodpovedá trojmesačnému platu žalobcu. Na druhej strane žalovaná podľa lustrácie súdu v Sociálnej poisťovni poberá starobný dôchodok vo výške 384,80 eura, čo predstavuje cca 15 % z deklarovaného mesačného príjmu žalobcu a priemerná výška vyplácaných starobných dôchodkov k 30.6.2020 činí 484,94 eura (E.:/..N..sk). V tejto súvislosti navyše konštatoval, že žalovaná je vo veku 70 rokov, jej jediným zdrojom príjmu a obživy je starobný dôchodok. Rodinný dom (58 ročný), ktorého je bezpodielovou spoluvlastníčkou, slúži na bývanie jej a jej manžela, ktorý je onkologickým pacientom (ZŤP); okrem domu žalovaná majetok väčšej hodnoty nevlastní. Sama má zdravotné problémy, kt. si vyžadujú medikamentóznú liečbu.

13. Vzhľadom na uvedené za použitia § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka, považoval súd prvej inštancie za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur, a to tak s ohľadom na jej satisfakčnú, preventívnu ako aj sankčnú funkciu; a žalobu vo zvyšku zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalobca mal plný úspech vo veci, resp. bol úspešný čo do základu nároku, pričom zamietnutie žaloby v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy a rozhodnutie o výške plnenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spočívalo výlučne na úvahe súdu.

14. Záverom odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie dodal, že nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov M. K. a K. K. navrhovaných žalovanou k okolnostiam spisania spornej žiadosti, ktoré navrhla v podaní doručenom dňa 22.6.2020, nakoľko tieto okolnosti boli predmetom zisťovania skutkového stavu v právoplatne skončenom konaní o základe nároku žalobcu; taktiež nevykonal dokazovanie ani výpismi z bankového účtu žalobkyne, čo navrhovala žalovaná v totožnom podaní, nakoľko mal za to, že s poukazom na právne posúdenie, by navrhované dokazovanie nebolo spôsobilé zvrátiť závery súdu prvej inštancie v prejednávanej veci.

15. Proti časti výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku zamietol nárok žalobcu na zaplataenie náhrady nemajetkovej ujmy podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dal do pozornosti skutočnosť, že žalovaná v žiadnom svojom vyjadrení, či už písomnom alebo ústnom nikdy nevyslovila, že Žiadosť odoslala pod vplyvom vypätej rodinnej situácie. Navyše v predmetnej veci je bezpredmetné a irelevantné, kto mal žalovanú k odoslaniu Žiadosti naviesť, keďže je nad všetky pochybnosti preukázané konanie žalovanej, ktorým neoprávnene zasiahla do osobnosti Žalobcu. Úvaha súdu prvej inštancie o vypätej rodinnej situácii nevyplývala zo žiadneho vykonaného dôkazu, dokonca ani z vyjadrení samotnej žalovanej. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že žalovaná napísala a podpísala Žiadosť adresovanú Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, v ktorej uviedla nepravdivé informácie o žalobcovi, ktoré zasiahli do jeho osobnosti, za čo sa mu žalovaná aj napriek existencii právoplatného rozhodnutia súdu neospravedlnila. Žalovaná od začiatku konania tvrdila, že Žiadosť nenapísala ani nepodpísala a že o jej obsahu sa dozvedela deň po jej odslaní Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorú mal údajne odoslať jej švagor M. K.. Navyše zdôraznil, že súd prvej inštancie sa ani s takouto argumentáciou žalovanej nestotožnil, keďže v zázname o podaní vysvetlenia spísaného dňa 12.5.2013 na Obvodnom oddelení PZ Ružinov - východ, Bratislava II, podpísanom vlastnoručne žalovanou, po jej zákonom poučení

podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o priestupkoch, že v prípade, ak úmyselne podá nepravdivú alebo neúplnú svedeckú výpoveď alebo podá nepravdivé alebo neúplné vysvetlenie dopustí sa priestupku podľa § 21 ods. 1 písm. f) zákona o priestupkoch, je uvedené, že: „Po zákonom poučení, ktorému v plnej miere porozumela a po oboznámení sa s predmetom výsluchu pani K. uviedla, že list adresovaný Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou písala spoločne so svojou rodinou. Ona osobne sa N. S.. K. nikdy nestretla a uvedené vyjadrenia získala od švagra M. K., ktorý bol prítomný, keď ich S.. K. vyriekol. To môže aj dosvedčiť. To je všetko, čo k veci uviedla.“ Ďalej v zápisnici o prejednávaní priestupku spísanej dňa 25.6.2013 na Obvodnom úrade Bratislava, odbore všeobecnej vnútornej správy, ktorú vlastnoručne podpísala žalovaná, žalovaná uviedla, že „sa v plnom rozsahu pridrievam svojej výpovede, ktorú som urobila pred policajným orgánom PZ v Bratislave OO PZ Ružinov - východ dňa 12.5.2013. V tejto výpovedi nechcem nič zmeniť ani ju doplniť. List som písala spolu so švagram M. K. s tým, že uvedený výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“ vyjadril M. K. s tým, že mi povedal, že má na to svedka. Na predmetnom liste je môj podpis s tým, že je to v zastúpení celej mojej rodiny. Ja som informáciu, ktorú mi M. povedal som si ďalej nepreverovala, svojmu švagrovi som dôverovala, nemala som dôvod si to preverovať.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaná sa priznala k napísaniu a podpísaniu Žiadosti a ostatné jej vyjadrenia, ktoré tvrdila v priebehu konania boli len účelovými tvrdeniami, účelovou obranou žalovanej, ktorá mala záujem na zamietnutí predmetnej žaloby. Žalobca považoval za neprípustné, aby priznané zadosťučinenie vo výške 500 eur za bolo dostatočnou finančnou kompenzáciou za časové obdobie viac ako 7 rokov odo dňa odoslania Žiadosti. Takáto výška náhrady nemajetkovej ujmy je neprimeraná, neplní svoju satisfakčnú, preventívnu a sankčnú funkciu; a na žalovanú nebude mať nijaký účinok. Hoci tvrdenia žalovanej neboli medializované, dozvedelo sa o nich približne 100 osôb zo žalobcovho blízkeho okolia, s ktorými sa žalobca denne stýkal. Žalovaná svojimi tvrdeniami poškodila jeho dobrú povesť ako lekára pred jeho kolegami a nadriadenými, čo považuje za závažný zásah do jeho osobnosti, za ktorý náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur považuje za výsmech. Pri zohľadnení ďalších okolností súdom prvej inštancie, žalobca poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie vychádzal len z tvrdenia žalovanej o tom, že rodinný dom má 58 rokov. Táto skutočnosť však nebola v konaní nijakým spôsobom preukázaná, nebola preukázaná hodnota rodinného domu znaleckým posudkom, ani vek stavby. Navyše opomenul zohľadniť ďalšie majetkové pomery žalovanej a síce, že žalovaná je vlastníčkou troch motorových vozidiel (osvedčenia o evidencii predmetných motorových vozidiel založila do spisu na pojednávaní dňa 14.7.2020). Pri skúmaní majetkových pomerov žalovanej opomenul spomenúť príjem manžela žalovanej a zameriaval sa jedine na skutočnosť, že žalovaná poberá len starobný dôchodok a je bezpodielovou spoluvlastníčkou 58 ročného domu. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva žalobca nepoprel skutočnosť, že bolo potrebné zohľadniť aj finančnú situáciu žalobcu a žalovanej, avšak majetkové pomery mal súd prvej inštancie zohľadniť v celosti a nie len z časti. Navyše majetkové pomery žalobcu a žalovanej nemôžu byť jediným kritériom, ktoré pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadní. Výška nemajetkovej ujmy 500 eur však vyvoláva dojem, že hoci v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil, týmito sa neriadil a rozhodol len na základe skutočnosti, že žalovaná je vo veku 70 rokov a poberá starobný dôchodok. Považoval za zarážajúce, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil skutočnosť, že žalovaná je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu (hoci podľa tvrdenia žalovanej 58 ročného), je vlastníčkou troch motorových vozidiel, čo vyplýva z osvedčení o evidencii motorových vozidiel, nezohľadnil príjem jej manžela, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, nezohľadnil, že žalovaná si platí právneho zástupcu na zastupovanie v tomto ako aj v exekučnom konaní, a že dokonca zaplatila právneho zástupcu aj za podanie dovolania v predmetnej veci (na čo peniaze má), ale vychádzajúc z výšky priznanej nemajetkovej ujmy mal žalobca za to, že súd prvej inštancie vzal v úvahu jedine príjem (384,80 eura) a vek žalovanej. Je neprípustné, aby žalovaná len s ohľadom na jej vyšší vek zaplatila žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur, hoci svojim konaním závažným spôsobom zasiahla do osobnosti žalobcu. Súd prvej inštancie mal teda pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzať nielen z finančnej situácie žalovanej, ale mal zohľadniť najmä okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, dĺžku a intenzitu trvania zásahu, čo síce v odôvodnení rozsudku napísal, avšak sa tým neriadil. Podľa žalobcu je navyše neprípustné, aby súd prvej inštancie posudzoval mieru závažnosti zásahu do osobnosti žalobcu na základe výpovede svedkyne O.. S.. I., ktorá sa so žalobcom pozná viac ako 10 rokov. V zmysle aktuálnej súdnej praxe neoprávneným zásahom dotknutá osoba nenesie v súdnom konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy dôkazné bremeno ohľadom zníženia jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere, a to vzhľadom na demonštratívny výpočet dôvodov priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre účely rozhodnutia o nároku na priznanie takejto formy zadosťučinenia je vždy potrebné zvážiť okolnosti,

za ktorých k zásahu došlo, dĺžku a intenzitu trvania zásahu a vziať do úvahy, či by danú ujmu pocítovala ako značnú každá fyzická osoba a z akých dôvodov. Tento záver vyslovil Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 4Co/199/2018-256, zo dňa 30.4.2020.

16. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa nestotožnila s jeho odvolacou argumentáciou žalobcu. Zotrvala na ňou prezentovaných okolnostiach spísania Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013, ktorá je súladná s vyjadrením jej autora M. K. v Čestnom prehlásení zo dňa 24.2.2016. V konaní neboli vykonané žiadne dôkazy, ktoré by ozrejmili pre súdne rozhodnutie všetky významné skutočnosti, a teda rozsudok je založený len na výsledku priestupkového konania, v ktorom sa však riešila otázka len jedného výroku: „ja zadarmo nič robiť nebudem“. V priestupkovom konaní sa neriešila vôbec otázka výroku „s mamou sú len problémy“, ktorý žalobca nerozporoval a namietal ho až v súdnom konaní a o tom, či odznel alebo neodznel nebol vykonaný žiaden dôkaz. Ide teda o nepodložené jednostranné tvrdenie žalobcu, že tento výrok nevyslovil. Ani v priestupkovom, ani v súdnom konaní nebola vypočutá žalovanou navrhnutá svedkyňa S.. V. K., ktorej tieto výroky žalobca adresoval. V rozhodnutí Okresného úradu zo dňa 3.7.2013, M. K. uviedol, že svedkom tohto výroku bola bývala manželka S.. K., S.. V.Á. K.. S.. K. mi to priamo nepovedal, povedal to svojej manželke, keď diskutovali o jeho matke S. K., hovoril niečo v tom zmysle, že sú s ňou problémy a že o zadarmo nič robiť nebude, on bol v tom čase tiež v byte. ...tento výrok počul v roku 2011, niekedy na jeseň, bližšie obdobie nevie, na tento výrok si spomenul pri písaní žiadosti adresovanej na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, niekedy v marci 2013. Dôvod bol zdravotný stav jeho matky S. K. po operácii. V zmysle žaloby zo dňa 19.9.2013 a následnej úpravy žalobného návrhu je zrejmé, že žalobca od samého začiatku súdneho konania nedokázal jednoznačne vyjadriť svoje postoje k písomnosti označenej ako Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013, pretože jeho námietky sa týkali výhrad k poskytnutej odbornej starostlivosti nielen výrokov, ktoré mal vysloviť. V bode 1. petitu žaloby zo dňa 19.9.2013 sa domáhal vyslovenia, že: Nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“ adresovanej úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti. Žalobca opieral svoj nárok v kauzálnej súvislosti s Oznamovaním o výsledku šetrenia podania zo dňa 20.6.2013 (príloha k žalobe zo dňa 19.9.2013), ktorým Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uzavrel prípad S. K. s tým, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti Univerzitnej nemocnice Bratislava, bola poskytnutá správne. Motiváciou žaloby na ochranu osobnosti bola primárne sťažnosť na poskytnutú zdravotnú starostlivosť, a nie na namietané výroky, ktoré vo vzťahu k hlavnej téme sú iba sekundárne. Potvrzuje to aj otázka, ktorú právny zástupca položil žalovanej: „Pani odporkyňa koľkokrát a za kým ste boli, aby ste sa informovali o zdravotnom stave pani S. K. od operácie po podanie sťažnosti?“ A tiež odpoveď žalobcu na otázku právnej zástupkyne žalovanej: „bol som ohovorený, očiernený zo zlej vykonanej práce“. Prvotný zámer žalobcu je nesporný z jeho výpovedí v zápisnici o pojednávaní zo dňa 1.7.2014 je zaprotokolovaný jeho prednes, že: „Domáham sa ospravedlnenia za urážku, ktorú mi odporkyňa svojím podaním spôsobila, pretože tým, že to prešetroval úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vzniklo pre mňa riziko trestnoprávnej zodpovednosti, finančnej sankcie, pretože môj zamestnávateľ mi môže zosobniť pokutu, ktorá by mohla byť uložená a taktiež aj stratu zamestnania Osobne ma kontaktoval syn p. S. K. N. M., informoval sa na zdravotný stav svojej mamy do istého momentu mi aj slovné prejavoval vďaka za starostlivosť a potom ako on zistil, že mám vedomosť o jeho vzťahu s mojou bývalou manželkou tak sa potom snažil mi škodiť asi aj táto situácia je produktom toho. Nemyslím si, že by syn S. K. M. bol presvedčený, že bolo jeho matke v nemocnici ublížené, ale mám za to, že mi chcel uškodiť.Tým, že to bolo verejne cez všetky inštitúcie ako aj pred lekármi prezentované, že som p. S. K. poškodil a dokonca, že som pýtal peniaze ma urazilo.“ V zápisnici o pojednávaní zo dňa 26.1.2016 je doslova zaprotokolované, že: „V roku 2013 bola podaná sťažnosť na môj postup, ktorá bola úradom pre dohľad uzavretá ako neopodstatnená, takže nerozumiem tomu, v čom je problém, aby sa mi odporkyňa ospravedlnila. Dôkazom o charaktere namietaných tvrdení je aj jeho podanie zo dňa 18.2.2016: Oprava návrhu na začatie konania, v ktorom sa domáha vydania rozsudku tohto znenia : 1. Nepravdivými tvrdeniami v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013“ adresovanej úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti, nakoľko výroky žalovanej: „Na tejto klinike ju po predoperačných vyšetreniach a upravení jej zdravotného stavu dňa 2.8.2011 operoval S.. S. K., K.. Podľa jeho vlastného vyjadrenia sa operácia „nevydarila“, nakoľko jej z bedrového kĺbu vyčnievala skrutka, ktorú použil pri fixácii kĺbu. Od jej prepustenia sa komunikácia s S.. K. výrazne zhoršila. Jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal

rozhodnutie. Niekoľkokrát sme svokru priviezli na kontrolu k S.. K., a jeho slová boli : „budeme to musieť reoperovať“, „popritom by sme jej spravili aj kolenný kĺb“, ale k termínu, ani k nijakému verdiktu nikdy nedošlo. Komunikácia s S.. K. sa naďalej zhoršovala, používal výrazy „s mamou sú len problémy“, a „ja zadarmo nič robiť nebudem“, nie sú pravdivé; 2. Odporkyňa je povinná strpieť na svoje náklady zverejnenie ospravedlnenia na internetovej stránke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou E..W.-sk.N. a internetovej stránke Univerzitnej nemocnice Bratislava E..P.N. v nasledovnom znení: „OSPRAVEDLNENIE S.. S. K.: V písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, som uviedla nepravdivé tvrdenia o S.. S. K., ortopédovi II. ortopedicko- traumatologickej kliniky LFUK a UNB, nakoľko výroky: „Na tejto klinike ju po predoperačných vyšetreniach a upravení jej zdravotného stavu dňa 2.8.2011 operoval S.. S. K., K.. Podľa jeho vlastného vyjadrenia sa operácia „nevydarila“, nakoľko jej z bedrového kĺbu vyčnievala skrutka, ktorú použil pri fixácii kĺbu. „Od jej prepustenia sa komunikácia s S.. K. výrazne zhoršila. Jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal rozhodnutie. Niekoľkokrát sme svokru priviezli na kontrolu k S.. K., a jeho slová boli: „budeme to musieť reoperovať“, „popritom by sme jej spravili aj kolenný kĺb“, ale k termínu, ani k nijakému verdiktu nikdy nedošlo. Komunikácia s S.. K. sa naďalej zhoršovala, používal výrazy „s mamou sú len problémy“, a „ja zadarmo nič robiť nebudem“, nie sú pravdivé. Uvedením týchto tvrdení som vážnym spôsobom zasiahla do ochrany osobnosti S.. S. K. a preto sa za uvedenie týchto tvrdení S.. S. K. verejne ospravedlňujem a nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K..

3. Žalovaná je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Petit žaloby opravil žalobca na výzvu súdu až podaním zo dňa 18.2.2016, ktorého zmenu súd prvej inštancie pripustil až na pojednávaní dňa 2.6.2016. Žalobca opravoval petit návrhu dvakrát podaniami z toho istého dňa 18.2.2016, avšak prvé podanie doručil súdu dňa 22.2.2016 a druhé podanie s iným obsahom až 21.3.2016. Z pôvodne namietaných tvrdení žalobca označil len dva výroky a zmenil aj formu ospravedlnenia. Nakoľko k zmene žalobného návrhu došlo podľa usmernenia súdu až tesne pred vyhlásením rozsudku v roku 2016, je preukázané, že žaloba a dokazovanie neboli zamerané výlučne len na konkrétne dva výroky „s mamou sú len problémy“, a „ja zadarmo nič robiť nebudem“, ale boli sústredené na výhrady k okolnostiam poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Tvrdenia o počte osôb, ktoré sa dozvedeli o celom obsahu Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 nezodpovedá vykonanému dokazovaniu z hľadiska výpovede žalobcom navrhnutéj svedkyne O.. S.. I. vypočítajte v súdnom konaní v dobe pred úpravou petitu doručeného na súd dňa 21.3.2016. Nebolo preukázané, že sa o namietaných výrokoch dozvedelo približne 100 osôb, nakoľko výroky neboli zreferované na rannom sedení. Svedkyňa sa vyjadrovala len k obsahu sťažnosti z medicínskeho hľadiska, čo vyplýva z jej odpovede: „...nevieme viac o tejto sťažnosti lebo sa nepretriasala“; prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a s dotknutým lekárom a je vypočítaný názor toho lekára, a na samotnom rannom sedení sa len zreferuje, tam sa nediskutuje o tom, aby sa predišlo klebetám; povedia sa zásadné body sťažnosti, ak má niekto z prítomných čo dodať, tak sa vyjadrí, a uzavrie sa prípad, až keď sa píše konečné rozhodnutie, teda nediskutuje sa...; na otázku, ako bola zreferovaná sťažnosť vo veci S. K. na rannom sedení, uviedla, že žiaľ s odstupom času si to nepamätá. O celom obsahu Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 vrátane namietaných výrokov sa dozvedelo maximálne 10 osôb cez systém spracovania sťažnosti a väčšina z nich nie je v každodennom kontakte so žalobcom. Nebolo preukázané, že by došlo k masovému šíreniu týchto namietaných výrokov mimo pracovného prostredia, ani že by namietané výroky negatívne ovplyvnili postavenie žalobcu v spoločnosti. Žalobca sa síce ohradzuje proti výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a považuje ju za výsmech, avšak žiadnym spôsobom nevyargumentoval, z akého dôvodu rozhodnutie o výške nie je primerané skutkovým a právnym okolnostiam, ani z akého dôvodu požaduje sumu rovnajúcu sa jeho trojmesačnej mzde. Samotná skutočnosť, že o namietaných dvoch výrokoch sa dozvedelo nie viac ako 10 osôb, nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobcom namietaná neprípustnosť vo význame nedovolený, zakázaný, sa podľa neho ako určujúci faktor prejavuje v postupe súdu pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy, hodnotení dôkaznej situácie na základe výsluchu svedkyne O.. S.. I. a pri zohľadnení okolností na strane žalovanej. Údajnú neprípustnosť neodvodzuje od žiadneho zákonného ustanovenia C. s. p., a teda jeho úvahy nie sú právne podložené a sú v rozpore s Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Postup súdu je založený na základných princípoch zakotvených v C. s. p., ktoré stanovujú základné pravidlá civilného sporového konania. Nikde v zákone sa nedefinuje, čo je v postupe súdu neprípustné (nedovolené, zakázané), a teda žalobcom označená neprípustnosť je iba jeho subjektívnym názorom, ktorý nemá oporu v právnom predpise, ani vo vykonanom dokazovaní. Tvrdenie žalobcu o neprípustnosti v postupe súdu pri voľnom

hodnotení dôkazov podľa zásady vyjadrenej v Čl. 15 C. s. p. nebolo preukázané. Žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz svedčiaci o závažnosti zásahu dvomi namietanými výrokmami. Je preukázané, že v pracovnom prostredí sa zásah vôbec neprejavil, k preradeniu žalobcu na nižšie platenú prácu nedošlo, nebol s ním rozviazaný pracovný pomer, nebol žiadnym spôsobom finančne sankcionovaný, zamestnanci sa od neho nedištancovali. Nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že namietanými výrokmami „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“ bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu v pracovnom kolektíve alebo jeho vážnosť v spoločnosti, ako zákonný predpoklad vyplývajúci z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka na priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaná v odvolaní zo dňa 18.8.2020 proti rozsudku poukázala na to, že v zmysle súdnej praxe právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno fyzickej osobe priznať len výnimočne. Podmienkou je riadne dokazovanie za účelom stanovenia miery závažnosti zásahu do osobnostných práv a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Miera závažnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu namietanými výrokmami „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“ nebola vyhodnotená na základe riadneho dokazovania. Napriek procesným návrhom žalovanej nevykonala súd prvej inštancie k okolnostiam spísania Žiadosti o prešetrenie správneho postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 navrhnuté dôkazy; predovšetkým nevykonala výsluch N. M. K. a K. K., a preto si nemohol overiť obrannú argumentáciu žalovanej prezentovanú od začiatku konania, že písomnosť nenapísala, nepodpísala ani neodoslala; že o jej obsahu sa dozvedela až ex post, nemá s ňou nič spoločné, a ani so spornými výrokmami „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“. Žalovaná sa preto nemohla ani vysloviť ako namietal žalobca, že by žiadosť odoslala pod vplyvom vypätej rodinnej situácie. Súd prvej inštancie nevykonala ani výsluch svedkyne S. V. K. ako kľúčového svedka, ktorá nebola vypočutá ani v priestupkovom konaní k okolnostiam namietaných výrokov. Pokiaľ sa súd prvej inštancie oboznámil s písomným vyhlásením M. K. a odborným vyjadrením Mgr. Márie Zelenkovej, súdnej znalkyne z odboru písomznalctva, tak ich nepovažoval za právne relevantné. Žalovaná namieta tvrdenie žalobcu, že sa doznela k napísaniu a podpísaniu Žiadosti a že jej ostatné vyjadrenia boli len účelovými tvrdeniami. Takéto tvrdenie odporuje logickému výkladu vyjadrení žalovanej, ktorá vysvetlila, prečo sa v priestupkovom konaní nebránila a tiež koliduje s vyhlásením M. K., ktorý je autorom písomnosti označenej ako Žiadosť o prešetrenie správneho postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013. Taktiež je preukázané, že žalobca v priestupkovom konaní nesúhlasil s uzavretím zmieru so žalovanou, a ani nevysvetlil z akého dôvodu nie je ochotný sa so žalovanou pokonať. Je to jeho právo bez ohľadu na okolnosti, avšak podanie žaloby jeho nezaujímavosť vysvetľuje. Žalovaná v odvolaní poukázala aj na právnu vetu z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 15/2003, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení a dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, možno výnimočne fyzickej osobe subsidiárne priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je síce predmetom voľnej úvahy súdu, nie je však jeho nepreskúmateľnou ľubovôľou. Žalobcom požadovaná výška nemajetkovej ujmy 7.500 eur je neprimeraná závažnosti ujmy, rozsahu a štruktúre namietaných tvrdení, ktoré žalobca nedokázal ustáliť pri podaní žaloby. Najprv túto sumu požadoval za tvrdenia uvedené v Žiadosti o prešetrenie správneho postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 bez akejkoľvek špecifikácie. V oprave návrhu na začatie konania zo dňa 18.2.2016, doručený na súd dňa 22.2.2016, o ktorom súd prvej inštancie fakticky nerozhodol vôbec, požadoval tú istú sumu za šesť viet uvedených v Žiadosti o prešetrenie správneho postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 a v oprave návrhu na začatie konania zo dňa 18.2.2016, doručený na súd dňa 21.3.2016, požaduje tú istú sumu len za dva výroky „s mamou sú len problémy“ a „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Žalobca nevysvetlil, z akého dôvodu vyčísľuje stále rovnakú výšku náhrady nemajetkovej ujmy ako v žalobe, keď po oprave žaloby pripustenej súdom na pojednávaní dňa 2.6.2016 došlo k redukcii namietaných tvrdení oproti pôvodnej žalobe. Je preukázané, že žalobcom namietané tvrdenia majú po zmene žalobného návrhu úplne inú štruktúru oproti žalobnému návrhu doručenému na súd dňa 19.9.2013. Až do roku 2016 (do zmeny žaloby) požadoval tú istú sumu za zásahy označené v širšom rozsahu vrátane dvoch namietaných výrokov a po zmene žalobného petitu rovnakú sumu požaduje len za dva namietané výroky. Z uvedeného je preukázané, že žalobcom požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je priamo úmerná zásahu z hľadiska prvotného zámeru sledovaného žalobou. Žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy v sume 7.500 eur bez ohľadu na okolnosti, ktorých skúmanie je významné pre určenie jej výšky. Ide o okolnosti nielen na strane žalobcu, ale aj na strane žalovanej. Jeho požiadavka nezodpovedá vykonanému dokazovaniu ohľadom majetkových pomerov

žalovanej. Zistené osobné a majetkové pomery žalovanej sú limitujúcimi okolnosťami pre posúdenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V zmysle súdnej praxe je nemysliteľné, aby neadekvátnou výškou náhrady hrozil prepad žalovanej v sociálne sieti, ktorá nie je schopná žalobcovi zaplatiť akúkoľvek sumu titulom nemajetkovej ujmy, ani nahradiť mu súdne trovy; 7 rokov rokov trvajúce súdne konanie, v ktorom od samého začiatku poukazuje na to, že s predmetnou písomnosťou vrátane namietaných výrokov nemá nič spoločné, vyčerpalo jej energetický potenciál. Požadovaná výška je pre žalovanú likvidačná. V konaní boli preukázané osobné a majetkové pomery žalovanej, deklarované v podaní zo dňa 22.6.2020, že nie je v produktívnom veku, nie je zamestnaná, nemá príjem ani z podnikania, nemá žiaden oddelený majetok. Má 70 rokov, je starobnou dôchodkyňou, jej jediným zdrojom obživy je starobný dôchodok, nevlastní žiaden majetok vyššej hodnoty, nemá žiadne úspory (iba debety na účtoch), nemá ani deti, ktoré by jej finančne pomohli. Rodinný dom, ktorého je bezpodielovou spoluvlastníčkou, slúži na bývanie nej a jej manžela, ktorý je onkologickým pacientom; sama má zdravotné problémy, ktoré si vyžadujú zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť a medikamentóznú liečbu. Motorové vozidlá sú existenciálnou nevyhnutnosťou, slúžia na prístup manželov K. k zdravotnej starostlivosti, k orgánom verejnej správy a na zabezpečovanie životných potrieb, nakoľko bývajú v Z.. Žalobca porovnáva neporovnateľné a to, že vlastnícke právo žalovanej k rodinnému domu a motorovým vozidlám, príjem jej manžela a náklady vynaložené na právne zastupovanie aj v exekučnom konaní, na čo údajne má peniaze, neboli zohľadnené pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Úvahy žalobcu, že bolo treba zohľadniť tieto okolnosti na strane žalovanej nie sú správne, nakoľko nejde o žiadne nadštandardné pomery žalovanej, na ktorých by mohol profitovať. Žalovaná doložila aj výpisy z bankových účtov, z ktorých je nad všetky pochybnosti zrejmé, že manželia K. hospodária v strate. Akýkoľvek nepredvídaný finančný záväzok pre nich predstavuje enormnú záťaž, ktorú nie sú schopní utiahnuť. Vyjadrenie žalobcu vo všeobecnosti nezodpovedá pravidlu vyplývajúcej zo súdnej praxe, že výška relutárnej náhrady nesmie byť zrejším bezdôvodným obohatením osoby dotknutej neoprávneným zásahom a súčasne by nemala byť pre pôvodcu neoprávneného zásahu jednoznačne likvidačná.

17. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že základ nároku bol vyriešený v poradí prvým rozsudkom, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu; v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II., ktorým bolo určené, že žalovaná neoprávnene zasiahla do práva žalobcu na ochranu osobnosti, a ktorým žalovanej uložil povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi nadobudol právoplatnosť dňa 14.12.2018 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Na podklade tohto rozhodnutia v súčasnosti prebieha aj exekučné konanie na Exekútorskom úrade Bratislava, pred súdnym exekútorom Mgr. Vladimírom Cipárom pod spis. zn. 18EX 152/19, keďže žalovaná sa aj napriek právoplatnému rozhodnutiu odmietla žalobcovi ospravedlniť. Vzhľadom k uvedenému považoval žalobca za bezpredmetné venovať sa otázke okolností spísania Žiadosti, keďže v predchádzajúcom konaní bolo o základe nároku právoplatne rozhodnuté; ergo súd určil, že žalovaná neoprávnene zasiahla do osobnosti žalobcu. V súčasnom štádiu konania bolo potrebné vyriešiť otázku náhrady nemajetkovej ujmy, in concreto určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá podľa názoru Krajského súdu v Bratislave mala byť žalobcovi priznaná, keďže vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia. K tvrdeniu žalovanej o primárnej motivácii žaloby o ochranu osobnosti žalobca uviedol, že pôvodným žalobným petitom sa domáhal určenia, že žalovaná podaním Žiadosti neoprávnene zasiahla do jeho práva na ochranu osobnosti. Takto formulovaný žalobný petit následne zmenil, keďže podanie Žiadosti bolo právom žalovanej, avšak samotným obsahom tejto Žiadosti, žalovaná neoprávnene zasiahla do jeho práva na ochranu osobnosti, keď v nej uviedla nepravdivé informácie, ktoré ho vykresľovali ako úplatného lekára. Žalobca teda po celú dobu konania namietal obsah Žiadosti, pričom za najzávažnejšie a najhanlivejšie považoval práve dva výroky Žalovanej uvedené v Žiadosti, in concreto „s mamou sú len problémy“ a „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Žalobca ďalej argumentoval, že Krajský súd v Bratislave sa jednoznačne vyjadril, že došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí žalobcu, a z tohto dôvodu bolo nevyhnutné za opodstatnené a spravodlivé považovať aj priznanie zadosťučinenia v peniazoch pretože je nesporné, že každý lekár, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobcu v tejto konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, by vzniknutú nemajetkovú ujmu pociťoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú. Z tohto dôvodu sa súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil že došlo k zníženiu vážnosti a dôstojnosti žalobcu v jeho pracovnom prostredí, už nevenoval otázke či bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu (táto otázka bola vyriešená), a zameriaval výlučne na určenie výšky nemajetkovej ujmy, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, uviedol, že ich vykonanie

by si vyžadovalo odročenie pojednávania, čo by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania a navyše takéto dôkazy by neprinesli žiadne relevantné skutočnosti podstatné pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Skutočnosť, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal jedine a výlučne z osobných a majetkových pomerov žalovanej a preto určil nemajetkovú ujmu na sumu 500 eur, považuje nielen za neadekvátne a neprimerané, ale priam až za výsmech. Takáto výška náhrady nemajetkovej ujmy je neprimeraná, absolútne neprijateľná; neplní satisfakčnú, preventívnu a sankčnú funkciu a na žalovanú nebude mať nijaký účinok. Žalovaná sa aj napriek právoplatnému rozhodnutiu do dnešného dňa žalobcovi neospravedlnila, na základe čoho inicioval exekučné konanie; nad svojim konaním neprejavila ľútosť a aj z tohto dôvodu náhrada nemajetkovej ujmy 500 eur nie je adekvátne. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení uviedla, že tri motorové vozidlá, ktorých je vlastníčkou slúžia nej a jej manželovi na prepravu k lekárom, k orgánom verejnej správy a na zabezpečenie životných potrieb; tak toto tvrdenie je absurdné a nelogické, aby dve osoby tak nutne potrebovali tri motorové vozidlá. Podľa názoru žalobcu sa žalovaná snažila vykresliť svoju finančnú situáciu v horších intenciách, než v skutočnosti je a to z jednoduchého dôvodu, aby súd prvej inštancie žalobcovi priznal čo možno najnižšiu náhradu nemajetkovej ujmy. Ďalej žalobca považoval za zarážajúce, že žalovaná v priebehu celého konania opisovala jej nepriaznivú finančnú situáciu, avšak si môže dovoliť platiť právnu zástupkyňu nie len v konaní v predmetnej veci, ale aj v exekučnom konaní. Zaujímavé ďalej je, že mala peniaze aj na podanie dovolania, ale tvrdí, že žalobcovi nie je schopná zaplatiť nijakú výšku náhrady nemajetkovej ujmy; takéto vyjadrenia a argumenty žalobcapovažuje za účelové.

18. Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na argumentoch vyjadrenia k odvolaniu žalobcu a niektoré citáciou opätovne pripomenula.

19. Proti časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel, a ktorým rozhodol o trovách konania podala žalovaná odvolanie a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobu zamietne a žiadnej zo strán neprizná náhradu trov konania. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania

(§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave

č. k. 10Co/266/2016-247, zo dňa 27.9.2018, ktorý dospel k záveru, že bolo za nevyhnutné a opodstatnené považovať aj priznanie zadosťučinenia v peniazoch, čo odôvodnil tým, že každý lekár na mieste žalobcu by vzniknutú nemajetkovú ujmu pocítoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú. Vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., a teda súd prvej inštancie bol povinný sa zaoberať meritom veci a v tomto smere vykonať riadne dokazovanie. Svoju pozornosť upriamil len na majetkové pomery žalovanej. Prípisom zo dňa 1.6.2020 súd prvej inštancie vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k odporúčaniu na mimosúdne vyriešenie sporu. Žalovaná reagovala prípisom zo dňa 22.6.2020 s tým, že rozhodnutie ponecháva v kompetencii súdu z dôvodu, že osobné a majetkové pomery a pomer k prejednávanej veci jej bránia v prezentácii akejkoľvek finančnej ponuky voči žalobcovi a navrhla, aby mu súd relutárnu náhradu nepriznal. Vo vyjadrení zo dňa 22.6.2020 navrhla vykonať tieto výsluch svedka M. K. (k okolnostiam spísania písomnosti označenej ako Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013), svedka K. K., znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru písomznalctvo na skúmanie pravosti podpisu na písomnosti označenej ako Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013, potvrdením o výške starobného dôchodku, výpismi z bankového účtu, preukazom ŤZP pána K. K., lekárskymi správami o zdravotnom stave. Na pojednávaní dňa 14.7.2020 žalovaná predložila súdu všetky písomnosti preukazujúce jej osobné a majetkové pomery vrátane výpisov z bankového účtu na meno jej manžela, ktorý je spoločným účtom. Ako je uvedené v odseku 46. odôvodnenia, súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov M. K. M. K. K., ani výpismi z bankového účtu žalovanej. Uvedené konštatuje napriek tomu, že bankové výpisy žalovaná predložila súdu na pojednávaní a v kópii aj žalobcovi. Dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie nevykonával dôkaz výpismi zo spoločného bankového účtu, je, že by takto vykonaný dôkaz nebol schopný zvrátiť závery súdu. S takýmto názorom v zmysle § 191 ods. 1 C. s. p. nesúhlasila, nakoľko povinnosťou súdu je prihliadať

na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Výpisy boli ako dôkaz za tých istých okolností ako ostatné písomnosti predložené žalovanou súdu a súd ich ako dôkaz vykonal, pretože sa s nimi oboznámil a oboznámil sa s nimi aj žalobca. Výpisy z bankového účtu sú súčasťou obrannej argumentácie žalovanej ako východiska pre zistenie majetkových pomerov v tom zmysle, či je vôbec v jej možnostiach a schopnostiach uhradiť žalobcom požadovanú sumu a či táto jeho požiadavka je z hľadiska osobných a majetkových pomerov žalovanej reálna. Súd prvej inštancie k okolnostiam spisania Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25.3.2013 nevykonal ani výsluch svedka M. K., M. K. K., a preto si nemohol overiť jej obrannú argumentáciu, že spornú písomnosť nenapísala, nepodpísala, ani neodoslala, že o jej obsahu sa dozvedela až ex post, nemá s ňou nič spoločné, a ani so spornými výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“. Žiadne dôkazy na podporu tvrdení žalovanej súd nevykonal, a pokiaľ sa oboznámil s písomným vyhlásením M. K. a odborným vyjadrením Mgr. Márie Zelenkovej, súdnej znalkyne z odboru písomoznalctva, tak ich nepovažoval za právne relevantné. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že preto nemohol v tomto štádiu konania zohľadňovať argumentáciu žalovanej ohľadom jej autorstva k predmetnej žiadosti, t. j. že túto nenapísala, nepodpísala, resp. neodoslala neobstojí, nakoľko k tejto argumentácii neprihliadal ani v predchádzajúcom štádiu, kedy súd prvej inštancie vyriešil základ nároku. Žalovaná po celú dobu konania aj na dovolacom súde zotrvala na svojej obrannej argumentácii, pričom nejde o žiadne nové skutočnosti, ale o tvrdenia podopreté listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy ohľadom výroku „s mamou sú len problémy“, ktorým je diferencovaný predmet konania v priestupkovom konaní a v súdnom konaní. Rozdiel v predmete súdneho konania a priestupkového spočíva v počte namietaných výrokov. Zatiaľ, čo v priestupkovom konaní žalobca namieta len jeden výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“, v súdnom konaní namieta dva výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“. Na tento stav žalovaná márne upozorňovala v odvolacom konaní a namietala, že súd prvej inštancie si napriek tomu osvojil rozhodnutie správneho orgánu aj na druhý výrok „s mamou sú len problémy“, pričom ani správny orgán nevykonal žiadne dokazovanie o pravdivosti výroku „s mamou sú len problémy“ z dôvodu, že tento výrok žalobca v priestupkovom konaní nerozporoval; teda nebolo žiadnym spôsobom preukázané, či takýto výrok žalobca použil v danej situácii alebo nie, i keď žalovanej bolo uložené, aby sa mu zaň ospravedlnila. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalovanou k okolnostiam spisania Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25.3.2013 ani v tomto štádiu konania, aby zistil rozhodujúce skutočnosti, pričom v predchádzajúcom štádiu konania voči prostriedkom procesnej obrany (písomné vyhlásenie M. K. a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne Mgr. Márie Zelenkovej) sa vyslovil, že ide o účelové konanie. Jediná svedkyňa O. S. I. a tiež rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava zo dňa 3.7.2013, číslo Obu-BA-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V75, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.7.2013, boli však základom pre rozhodnutie v merite veci, že týmito dvomi výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“ bolo neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu a v súčasnosti na jeho základe súd prvej inštancie rozhodol aj o výške relutárnej náhrady. Z právneho hľadiska argumentácia žalobcu, že sporné výroky neodznali, je iba jednostranným tvrdením, pretože v tomto smere nebol vykonaný kľúčový dôkaz, a to dôkaz výsluchom S. V. K., ktorej uvedené výroky adresoval. Bez vykonania riadneho dokazovania v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nie je možné ustáliť skutkový stav v zmysle § 215 C. s. p. Z odseku 39 odôvodnenia nie je preto jasné, na základe akých dôkazov vyjadruje súd prvej inštancie názor, že žalovaná práve tieto najzásadnejšie atribúty žalobcu ako lekára v Žiadosti zo dňa 25.03.2013 spochybnila tým, že v nej citovala údajné tvrdenia žalobcu „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“.... Tým, že súd prvej inštancie nevykonal žiadne dokazovanie výsluchom svedkov (M. K. M. S. V. K.) ohľadom výroku „s mamou sú len problémy“ nebolo preukázané, že tento výrok neodznal. Nad rámec upravenej žaloby zo dňa 21.3.2016 súd prvej inštancie v odseku 42 uvádza, že obsah žalovanou podanej žiadosti žalobcu znevážil ako pracovníka priamo v bezprostrednom kolektíve osôb, z ktorými sa denne stýkal. Z formulácie vyplýva, že súd prvej inštancie nedokázal odlíšiť rozdiel medzi žiadosťou ako druhom písomného podania pri uplatňovaní práva na tzv. zákonnú licenciu a konkrétnymi výroky z tejto žiadosti, ktorými bolo zasiahnuť do práv žalobcu v zmysle rozsudku zo dňa 2.6.2016. Postup súdu prvej inštancie nezodpovedá § 216 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu, a preto mal vykonať dokazovanie za účelom zistenia rozhodujúcich skutočností pre posúdenie výšky uplatneného nároku. Nevykonanie navrhnutých dôkazov žalovaná vníma ako porušenie princípu rovnosti zbraní aj z hľadiska súdnej praxe (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 163/2018). Žalovaná ďalej namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá § 216 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu. Z opravy návrhu na začatie konania zo dňa 21.3.2016 je zrejmé, že žalobca sa domáha relutárnej náhrady vo výške 7.500 eur za dva konkrétne výroky vymedzené takto „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len

problémy“. Relutárnu náhradu nepožaduje v kauzálnej súvislosti so Žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 ako takej, ale za dva výroky, ktoré obsahuje. Tento stav má za následok zásadný nepomer medzi výrokovou časťou a odôvodnením zúženým na zistenie o počte ľudí, ktorí boli oboznámení so žiadosťou a automaticky toto zistenie aplikuje aj na namietané výroky, čo nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Príčina nepreskúmateľnosti rozsudku spočíva v tom, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o vymedzenom predmete konania stotožňuje listinu označenú ako Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 s namietanými výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, zistenia z vykonaného dokazovania zovšeobecňuje a nerozlišuje medzi nimi zásadný rozdiel cez proces oboznamovania a preverovania žiadosti. Konštatovanie v odseku 42 odôvodnenia, že obsah žalovanou podanej žiadosti žalobcu znevážil ako pracovníka priamo v bezprostrednom kolektíve osôb s ktorými sa stýkal, je nezrozumiteľné, keď žalobca po úprave žalobného petitu nenamieta obsah žiadosti, ale len dva výroky, o ktorých sa všetci zamestnanci nedozvedeli z dôvodu, že na rannom sedení neboli oboznámení s celým obsahom žiadosti, ale len s podstatnými bodmi, ktorými sa namietala poskytnutá zdravotná starostlivosť. A tiež v protiklade s tým súd prvej inštancie konštatuje, že na druhej strane žalobca nebol nijako pracovne sankcionovaný, nebol preradený na inú (nižšiu a menej platenú) pracovnú pozíciu, nebolo voči nemu vedené disciplinárne konanie, nebol s ním rozviazaný pracovný pomer a pod. Ako uviedol žalobca, týchto následkov sa obával v kauzálnej súvislosti so sťažnosťou na jeho odbornú činnosť a nie v súvislosti s namietanými výroky, takže uvedené konštatovania nemajú bezprostredný význam pre rozhodnutie. Pre určenie závažnosti spôsobenej ujmy je významný len dopad namietaných výrokov „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, pričom tieto nijako nesúvisia s posúdením výkonu odbornej činnosti lekára. Súd prvej inštancie si nesprávne vyložil výpoveď svedkyne O. S. I., ktorý sa uskutočnil v dobe (dňa 26.1.2016), kedy znenie žalobného návrhu sa odlišovalo od jeho poslednej úpravy zo dňa 21.3.2016 a neboli v ňom vymedzené namietané výroky. V pôvodnom žalobnom petite žalobca žiadal o určenie, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti. Tento fakt bol limitujúcim pre výsluch svedkyne, ktorá sa ani raz nezmenila o namietaných výrokoch „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, ani že by ich následkom došlo k zhoršeniu postavenia žalobcu v zamestnaní, a neodvoláva sa ani na žiadne negatívne reakcie kolegov. V zmysle súdnej praxe právo na riadne odôvodnenie patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a je imanentnou zložkou práva na súdnu ochranu. Žalovaná k odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; uviedla, že z opravy návrhu na začatie konania zo dňa 21.3.2016 je zrejmé, že žalobca sa žalobným návrhom domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur za dva konkrétne výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, ktorými v zmysle v rozsudku zo dňa 2.6.2016 došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti. Relutárnu náhradu nepožaduje v kauzálnej súvislosti so Žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 ako takej, ale za konkrétne dva výroky, ktoré obsahuje. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie nedokázal odlíšiť tieto navzájom rozdielne pojmy; nerozlišuje medzi Žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 ako samostatnou listinou a výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, ktoré sa v tejto listine nachádzajú. Následkom toho dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok je pre tento zásadný nedostatok nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie neprihliadal na motív sledovaný žalobou zo dňa 19.9.2013 a na redukciu namietaných výrokov po úprave žalobného návrhu zo dňa 21.3.2016, a preto jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Z výpovedí žalobcu je nesporný sledovaný primárny zámer, pre ktorý požadoval od žalovanej takú závažnú sumu: a) V zápisnici o pojednávaní zo dňa 1.7.2014 je zaprotokolovaný jeho prednes, že: Domáham sa ospravedlnenia za urážku, ktorú mi odporkyňa svojím podaním spôsobila, pretože tým, že to prešetroval úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vzniklo pre mňa riziko trestnoprávnej zodpovednosti, finančnej sankcie, pretože môj zamestnávateľ mi môže zosobniť pokutu, ktorá by mohla byť uložená a taktiež aj stratu zamestnania... Osobne ma kontaktoval syn p. S. K. N. M., informoval sa na zdravotný stav svojej mamy do istého momentu mi aj slovné prejavoval vďaku za starostlivosť a potom ako on zistil, že mám vedomosť o jeho vzťahu s mojou bývalou manželkou tak sa potom snažil mi škodiť asi aj táto situácia je produktom toho. Nemyslím si, že by syn K. S. K. M. bol presvedčený, že bolo jeho matke v nemocnici ublížené, ale mám za to, že mi chcel uškodiť... Tým, že to bolo verejne cez všetky inštitúcie ako aj pred lekármi prezentované, že som p. S. K. poškodil a dokonca, že som pýtal peniaze ma urazilo; b) V zápisnici o pojednávaní

zo dňa 26.1.2016 je doslova zaprotokolované, že v roku 2013 bola podaná sťažnosť na môj postup, ktorá bola úradom pre dohľad uzavretá ako neopodstatnená, takže nerozumiem tomu, v čom je problém, aby sa mi odporkyňa ospravedlnila. Z výpovedí samotného žalobcu je zrejmé, že žalobca opieral svoj nárok v kauzálnej súvislosti s Oznámením o výsledku šetrenia podania zo dňa 20.6.2013 (príloha k žalobe zo dňa 19.9.2013), ktorým Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uzavrel prípad S. K. s tým, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti Univerzitnej nemocnice Bratislava, bola poskytnutá správne. Motiváciou žaloby na ochranu osobnosti bola primárne sťažnosť na poskytnutú zdravotnú starostlivosť a nie na namietané výroky, ktoré vo vzťahu k hlavnej téme sú iba sekundárne. Potvrďuje to aj otázka, ktorú právny zástupca položil žalovanej: Pani odporkyňa koľkokrát a za kým ste boli, aby ste sa informovali o zdravotnom stave pani S. K. od operácie po podanie sťažnosti. A tiež odpoveď žalobcu na otázku právnej zástupkyne žalovanej: bol som ohovorený, očiernený zo zlej vykonanej práce. V podstate sa žalobca v tomto konaní nikdy až do zmeny žalobného petitu zo dňa 21.3.2016 nevyhranil len voči namietaným výrokom „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, pretože sa Žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 cítil byť dotknutý z hľadiska svojej odbornosti. Tento názor podporuje aj svedecká výpoveď O.. S.. I., ktorá sa ani raz nevyjadrila k žalobcom namietaným výrokom „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, vyjadrovala sa len k obsahu sťažnosti z medicínskeho hľadiska, čo vyplýva z jej odpovede: ...nevieme viac o tejto sťažnosti lebo sa nepretriasala; prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a s dotknutým lekárom a je vypočutý názor toho lekára, a na samotnom rannom sedení sa len zreferuje, tam sa nediskutuje o tom, aby sa predišlo klebetám; povedia sa zásadné body sťažnosti, ak má niekto z prítomných čo dodať, tak sa vyjadrí, a uzavrie sa prípad, až keď sa píše konečné rozhodnutie, teda nediskutuje sa; na otázku, ako bola zreferovaná sťažnosť vo veci S. K. na rannom sedení, uviedla, že žiaľ s odstupom času si to nepamätá. Jediná svedkyňa žalobcu vôbec nedokázala uviesť žiadne konkrétne skutočnosti ohľadom dopadu Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 na jeho pracovné zázemie, ani ohľadom sporných výrokov (K sťažnosti presne vyjadriť neviem a som prekvapená, že som predvolaná ako svedkyňa). Pamätala si len, že pacientka bola objednaná na hospitalizáciu a bola niekoľkokrát preobjednaná, boli tam nejaké iné choroby a nebol dodržaný termín operácie. V zmysle jej výpovede neboli preukázané skutočnosti významné pre rozhodnutie a to, že so spornými výrokmi „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“ sa oboznámilo cca 100 osôb, ako uvádza súd prvej inštancie v odseku 39 odôvodnenia žiadny dôkaz v prospech tohto tvrdenia vykonaný nebol. Z výpovede svedkyne len vyplynulo, že s obsahom písomnosti boli oboznámení zamestnanci len v základných bodoch, a teda nebolo preukázané, že by sa na verejnosť dostali aj žalobcom namietané výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“. Súd prvej inštancie však práve tú časť výpovede žalobcu, ktorá vysvetľuje jeho prvotný zámer žaloby v odseku 23 odôvodnenia vôbec neuvádza: Domáham sa ospravedlnenia za urážku, ktorú mi odporkyňa svojím podaním spôsobila, pretože tým, že to prešetroval úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vzniklo pre mňa riziko trestnoprávnej zodpovednosti, finančnej sankcie, pretože môj zamestnávateľ mi môže zosobniť pokutu, ktorá by mohla byť uložená a taktiež aj stratu zamestnania. Konštatovania súdu prvej inštancie v odseku 42 odôvodnenia, že žalobca bol totiž označený za úplatného lekára a v odseku 43 odôvodnenia, že tvrdenia uvedené v predmetnej žiadosti vyvolávali predstavu o žalobcovi ako o lekárovi, ktorý si priamo od príbuzných svojej ťažko chorej pacientky mal pýtať úplatok v rámci plnenia svojich pracovných povinností, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Nezodpovedajú ani vyjadreniu samotného žalobcu, ktorý aj podľa potvrdenia o podaní priestupku zo dňa 13.4.2013 sa bránil tým, že v živote nič také nepovedal, ale ani v priestupkovom konaní nevyjadril pocit, že by bol týmto výrokom označený za úplatného lekára. V žalobe uviedol ešte, že od žiadneho pacienta nikdy žiadne peniaze nepýtal. Nezodpovedá ani obsahu samotnej Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013, ktorá spadá pod zákonnú licenciu (odsek 43 odôvodnenia) a nezodpovedá ani výpovedi svedkyne O.. S.. I.. Zmenou žalobného návrhu zo dňa 21.3.2016 došlo k zásadnému odklonu od pôvodnej argumentácie žalobcu. Už nenamietal a nekonkretizoval výroky zasahujúce do jeho odbornej činnosti lekára, o čom svedčí rozsudok zo dňa 2.6.2016. Od zmeny žalobného petitu ani po vrátení veci odvolacím súdom však neboli vykonané dôkazy v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Nebol vykonaný žiadny dôkaz smerujúci k zisteniu o počte osôb, ktoré sa mali možnosť a príležitosť cez systém spracovania žiadostí oboznámiť s namietanými výrokmi žalobcu, nie so žiadosťou ako takou. Súd prvej inštancie po zmene žalobného návrhu preto neustálil správne okruh osôb, ktoré sa mohli s namietanými výrokmi oboznámiť, a z uvedeného dôvodu jeho konštatovanie v odseku 39 odôvodnenia, že počet osôb, ktoré sa s predmetnou žiadosťou oboznámili bolo približne 100 je nepreskúmateľné a samo o sebe bez právneho významu z hľadiska predmetu sporu, keďže nie všetci sa dozvedeli o namietaných výrokoch. Súd prvej

inštancie si nesprávne vyložil výpoveď svedkyne O.. S.. I., ktorá vypovedala k pôvodnému žalobnému návrhu a z takto vykonaného dôkazu vyvodil nesprávne závery. Z hľadiska predmetu konania nie je podstatné, koľko zamestnancov sa o Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 dozvedelo úradným spôsobom, ale podstatné je zistenie, že sa k nej nedostali všetci zmienení zamestnanci, a teda nemohli sa oboznámiť s namietanými výrokmami (aby sa predišlo klebeteniu, str. 4 zápisnice o pojednávaní). Sama svedkyňa sa ani len nezmienila o namietaných výrokmami. Z vykonaného dokazovania možno preto ustáliť dva okruhy osôb, ktoré prišli do kontaktu s informáciou o podanej Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013, a to 1. tí, ktorí sa oboznámili s obsahom písomnosti vrátane namietaných výrokmami, lebo si ju mali možnosť prečítať, a to môže byť tak do 10 osôb podľa toho, čo uviedla svedkyňa a 2. tí, ktorí o písomnosti dozvedeli iba z referovania v základných bodoch, ale o jej celom obsahu sa nemohli presvedčiť vlastným skúmaním, a teda s najväčšou pravdepodobnosťou sa nemohli dozvedieť o namietaných výrokmami, pretože z hľadiska obsahu žiadosti neboli medicínsky významné. V dôsledku toho, že po vrátení vecí súd prvej inštancie nepostupoval v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, aby zo zisteného skutkového stavu vyvodil záver, ktorý by bol v súlade s požiadavkou uvedenou v § 220 ods. 2 C. s. p., správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodnený, dospel na základe doposiaľ vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podstatným nedostatkom po vrátení vecí odvolacím súdom je, že súd prvej inštancie nevykonal žiadne dokazovanie k závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, pretože nepredvolal svedkyňu O.. S.. I., výsluchom ktorej sa vykonával dôkaz k žalobnému návrhu zo dňa 18.9.2013, a teda sa nevykonával dôkaz k žalobnému návrhu zo dňa 21.3.2016 v kauzálnnej súvislosti s namietanými výrokmami „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“. Nevykonal ani žiadne dokazovanie k okolnostiam spísania Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 výsluchom svedkov M. K. M. K. K.. Súd prvej inštancie nebral v úvahu písomné vyhlásenie M. K., ktorý priznal autorstvo k spornej písomnosti, ani jeho motiváciu, že postup pri vyhotovení Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 zvolil pre vyhrotené interpersonálne vzťahy so žalobcom, ktorý svedčil proti nemu v trestnom konaní za prečin šírenia toxikománie (č. k. 5T/56/2013), a z ktorého bol spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený. M. K. nepodpísal Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 vo svojom mene, čo nemení nič na jeho autorstve. V tej dobe celá rodina trpela progredujúcim zdravotným stavom S. K., ktorý sa po operácii stále viac a viac zhoršoval (tak ako je uvedené v žiadosti), zostala ležiacou pacientkou odkázanou vo všetkých oblastiach s veľkými fyzickým a psychickým utrpením, čo ho nenechalo ľahostajným a chcel, aby sa tým kompetentné inštitúcie zaoberali a jeho matke pomohli zlepšiť kvalitu života. K napísaniu listu ho viedlo emočné vypätie vyplývajúce z vnútorného prežívania jej najbližšej rodiny. Úvahy súdu prvej inštancie v tomto smere, že išlo o vypätú rodinnú situáciu, sú správne; avšak konštatovaniu v odseku 43 odôvodnenia, že žalovanú mal naviesť k napísaniu práve jej švagor M. K., nezodpovedá skutočnosti pretože žalovaná nie je príbuznou S. K. v priamom rade, a teda keby sa pripustila táto alternatíva, bolo by logické z hľadiska príbuzenských vzťahov, aby bol k napísaniu listu navedený iný syn alebo dcéra S. K.. M. K. sa nechcel vo veci exponovať osobne a chcel sa vyhnúť eskalácii napätia medzi ním a žalobcom, ktorý na neho podal v minulosti vykonštruované trestné oznámenie. O namietaných výrokmami žalovaná nevedela. Ako je uvedené v rozhodnutí OÚ Bratislava zo dňa 3.7.2013, M. K. uviedol, že svedkom tohto výroku bola bývala manželka žalobcu S.. V. K.. S.. K. mu to priamo nepovedal, povedal to svojej manželke, keď diskutovali o jeho matke S. K., hovoril niečo v tom zmysle, že sú s ňou problémy a že o zadarmo nič robiť nebude, on bol v tom čase tiež v byte.tento výrok počul v roku 2011, niekedy na jeseň, bližšie obdobie nevie, na tento výrok si spomenul pri písaní žiadosti adresovanej na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, niekedy v marci 2013. Dôvod bol zdravotný stav jeho matky S. K. po operácii. Súd prvej inštancie nepostupoval ani v súlade s ustálenou súdnou praxou, aby skutkový stav o okolnostiach spísania žiadosti ustálil na základe vykonaného dokazovania. Postup súdu vyplýva aj z právnej vety vyslovenej v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 15/2003, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení a dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, možno výnimočne fyzickej osobe subsidiárne priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je síce predmetom voľnej úvahy súdu, nie je však jeho nepreskúmateľnou ľubovôľou. Z uvedenej právnej vety plynie nielen to, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno fyzickej osobe priznať len výnimočne, ale podmienkou jej priznania je riadne dokazovanie za účelom stanovenia miery závažnosti zásahu do osobnostných

práv a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Miera závažnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu namietanými výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“ nebola stanovená na základe riadneho dokazovania. Stotožňovaním listiny Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 s namietanými výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zamestnanci boli informovaní len v základných bodoch ohľadom namietanej zdravotnej starostlivosti a nie aj o namietaných výrokoch, ktoré neboli ani predmetom šetrenia na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, o čom svedčí Oznamenie o výsledku šetrenia zo dňa 20.6.2013, v ktorom k nim nezaujímajú žiadne stanovisko. Súd prvej inštancie neprihliadal ani na podstatné okolnosti významné pre rozhodnutie a ani zo zistenia, že žalobca nebol ochotný uzavrieť so žalovanou zmluvu v priestupkovom konaní nevyvodil žiadne relevantné závery v prospech žalovanej. Súd prvej inštancie nevyvodil správne závery ani zo zistenia, že v priestupkovom konaní žalobca namieta len jeden výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“, v súdnom konaní namieta dva výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“. Ani správny orgán, ani súd prvej inštancie nevykonali žiadne dokazovanie ohľadom výroku „s mamou sú len problémy“. Teda nebolo žiadnym spôsobom preukázané, či takýto výrok žalobca použil v danej situácii alebo nie, i keď žalovanej bolo uložené, aby sa mu zaň ospravedlnila. Súd prvej inštancie aplikoval § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka s tým, že výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. V zmysle súdnej praxe pri rozhodovaní o uplatnenom nároku sa berú do úvahy všetky významné okolnosti nielen vo vzťahu k žalobcovi, ale aj vo vzťahu k žalovanej. Pre určenie výšky primeraného zadosť učinenia v peniazoch sú taxatívne vymedzené kritériá a) závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, b) okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka súdu výslovne ukladá prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, neznamená, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy je jediným a výlučným faktorom pre určenie výšky zadosť učinenia v peniazoch. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je založené na preskúmateľných hľadiskách vyplývajúcich z vykonaného dokazovania z dôvodu, že žalobcom vymedzený nárok sa týkal len namietaných výrokov a nie samotnej žiadosti, ktorá spadá pod zákonnú licenciu. O namietaných výrokoch sa jednorazovo dozvedelo len minimum zamestnancov, a teda z hľadiska kritérií zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka neboli splnené zákonné predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie nevykonal v požadovanom rozsahu dokazovanie nevyhnutné pre určenie miery závažnosti zásahu s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Svoje rozhodnutie v tomto smere odôvodnil v odseku 46 tým, že tieto okolnosti (okolnosti spísania spornej žiadosti) boli predmetom zisťovania skutkového stavu v právoplatne ukončenom konaní o základe nároku žalobcu; toto konštatovanie sa nezakladá na pravde, nakoľko ani jeden dôkaz výsluchom navrhnutých svedkov smerujúci k overeniu pravdivosti tvrdenia žalovanej o okolnostiach spísania Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára zo dňa 25.3.2013 vykonaný nebol. Písomnosti nahrádzajúce výsluch svedkov boli súdom spochybnené. Súdom určená náhrada nemajetkovej ujmy v sume 500 eur za výroky „ja zadarmo nič robiť nebudem“, a „s mamou sú len problémy“, s ktorými sa jednorazovo oboznámilo maximálne 10 ľudí je extrémne neprimeraná závažnosti zásahu, okolnostiam zásahu a súdnej praxi. Nezodpovedá ani výške, ktoré súdy priznávajú v konaniach o ochranu osobnosti pri masovom šírení difamačných tvrdení cez masmédiá. Súd neprihliadal na to, že z hľadiska osobných a majetkových pomerov výrokom o povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dochádza k zhoršeniu sociálneho postavenia žalovanej a jej manžela, pretože je nútená si požičať danú sumu od rôznych ľudí ako sa vyjadrila na otázku súdu, a teda sa zadlžiť. Súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na náhradu nemajetkovej ujmy i napriek zisteniu, že túto povinnosť nie je schopná splniť. Ako vyšlo najavo žalobcom požadovaná suma 7.500 eur údajne predstavuje jeho cca tri mesačné platy, to znamená, že jeho ročný príjem je cca 30.000 eur, a ročný príjem žalovanej zo starobného dôchodku je cca 4.617,60 eura. Z predložených bankových výpisov plynie, že žalovaná prežíva každý mesiac v strate, pretože nemá našetrované vôbec žiadne úspory a voči banke má podlžnosti, ktoré musí pravidelne vyrovnávať. Na spoločnom účte manželov K. je každý mesiac debetný zostatok, ktorý sa vyrovnáva bezhotovostnými vkladmi dôchodku zo Sociálnej poisťovne, a výpis svedčí o tom, že žalovaná nemá žiaden iný príjem, z ktorého by hradila náklady na živobytie. Akýkoľvek iný finančný výdavok presahujúci mesačné príjmy a výdavky predstavuje pre nich takú finančnú záťaž, ktorú nie sú za týchto okolností preukázateľne schopní uhradiť a má pre nich fakticky likvidačný charakter. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov na priznanie nemajetkovej ujmy a súd prvej

inštancie vec nesprávne právne posúdil. Žalovaná osobitne namietala aj výrok o trovách konania s poukazom § 257 C. s. p., podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a na publikovanú judikatúru. Výrok o trovách konania nepovažuje za správny z hľadiska pomerov na strane žalobcu, ktorý po uplynutí dva a pol roka menil pôvodný žalobný návrh, a teda na začiatku nedokázal ustáliť predmet konania hneď v žalobe; z hľadiska zistených osobných a majetkových pomerov žalovanej, z ktorých je zrejmé, že akýkoľvek výdavok nad rámec bežného hospodárenia môže byť likvidačný. Osobné a majetkové pomery žalovanej súd ustálil v odseku 44 odôvodnenia, avšak bez zohľadnenia výpisov zo spoločného bankového účtu a na základe takto zistených skutočností súd ustálil výšku relutárnej náhrady. Žalovaná na pojednávaní výslovne uviedla, že žiadnou sumou na úhradu nemajetkovej ujmy nedisponuje a na tento účel by si musela požičať od viacerých ľudí. Teda nedisponuje ani sumou, ku ktorej bola zaviazaná výrokom o náhradu trov konania. Pokiaľ súd prvej inštancie zohľadňoval jej majetkové pomery pri určení relutárnej náhrady, rovnakým kľúčom mal postupovať aj pri výroku o náhrade trov konania. Z výrokov je zrejmé, že za tých istých skutkových a právnych okolností postupoval diferencovanie pri posudzovaní dvoch nárokov, a teda jeho závery nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie, že žalobca mal plný úspech vo veci čo do základu nároku nezodpovedá výrokovej časti v pomere k uplatneným nárokom, pričom nárok na náhradu nemajetkovej ujmy mu bol priznaný iba vo výške cca 6,6 %. V prospech žalovanej svedčia subjektívne a objektívne okolnosti, pre ktoré ide o výnimočnú situáciu a dôvody osobitného zreteľa spočívajúce v jej sociálnom postavení, ktoré si vyžadovali osobitné zhodnotenie. Súd prvej inštancie ich nevzal v úvahu ani pri rozhodovaní o trovách konania a priznal žalobcovi náhradu trov konania prevyšujúcu niekoľkonásobne priznanú náhradu nemajetkovej ujmy. Tento zásadný nepomer má za následok, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania je nepreskúmateľné, pretože z neho nie sú zrejmé úvahy, ktorými sa riadil.

20. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej nesúhlasil s argumentáciou uvedenou v odvolaní. Žalovaná vytýka súdu prvej inštancie, že nevykonala dôkazy navrhnuté k okolnostiam spísania písomnosti zo dňa 25.03.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“. Návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré žalovaná navrhla smerovali k preukázaniu skutočností, o ktorých bolo v predchádzajúcom štádiu konania vo veci právoplatne rozhodnuté. Základ nároku žalobcu a síce, že obsahom Žiadosti neoprávnene zasiahla do práva žalobcu na ochranu osobnosti bol vyriešený v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu. V poradí prvým rozsudkom vo výrokoch I. a II., súd prvej inštancie určil, že žalovaná neoprávnene zasiahla do práva žalobcu na ochranu osobnosti, a ktorým žalovanej uložil povinnosť písomne sa žalobcovi ospravedlniť nadobudol právoplatnosť dňa 14.12.2018 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Žalobca sa teda stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania, keďže o základe nároku bolo právoplatne rozhodnuté a dôkazy navrhnuté žalovanou by nepreukázali skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy. Vykonanie dôkazov navrhnutých žalovanou by si navyše vyžadovalo odročenie pojednávania, čo by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Navyše v tomto štádiu konania sa mala riešiť len otázka výšky nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi priznaná, keďže podľa názoru odvolacieho súdu vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia a preto bolo opodstatnené a spravodlivé žalobcovi priznať aj zadosťučinenie v peniazoch. Vykonanie navrhovaných dôkazov by nepreukázalo žiadne skutočnosti relevantné pre posúdenie otázky ohľadom výšky nemajetkovej ujmy. Žalobca sa pôvodným žalobným petitom domáhal určenia, že žalovaná podaním žiadosti neoprávnene zasiahla do jeho práva na ochranu osobnosti. Takto formulovaný žalobný petit následne zmenil, keďže podanie Žiadosti bolo právom žalovanej, avšak samotným obsahom tejto Žiadosti, neoprávnene zasiahla do jeho práva na ochranu osobnosti, keď v nej uviedla nepravdivé informácie, ktoré ho vykresľovali ako úplatného lekára. Žalobca teda po celú dobu konania namietal obsah Žiadosti, pričom za najzávažnejšie a najhanlivejšie považoval práve dva výroky žalovanej uvedené v Žiadosti, in concreto „s mamou sú len problémy“ a „ja zadarmo nič robiť nebudem“. Tvrdenia žalovanej sa však opätovne zameriavajú na vyriešenie otázky, ktorá je právoplatne rozhodnutá a síce, že neoprávnene zasiahla do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Pokiaľ žalovaná ďalej uviedla, že súd prvej inštancie podľa jej názoru po vrátení veci nepostupoval v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, pričom podstatný nedostatok po vrátení veci odvolacím súdom videla v tom, že nevykonala žiadne dokazovanie k závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, pretože nepredvolal svedkyňu O.. S.. I., ktorej výsluchom sa vykonával dôkaz k žalobnému návrhu zo dňa 18.9.2013, a teda sa nevykonával dôkaz k žalobnému návrhu zo dňa 21.3.2016 v súvislosti s namietanými výrokmi „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len

problémy“; žalobca poukázal na Čl. 8, § 150 ods. 1, § 185 ods. 1, ods. 2 C. s. p. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. V písomnosti zo dňa 22.6.2020 označenej ako „Vyjadrenie na výzvu súdu“ žalovaná navrhla vykonať výsluch svedka M. K. M. K. K., znalecké dokazovanie, potvrdenie o výške starobného dôchodku, výpismi z bankového účtu, preukazom ZŤP K. K. a lekárskymi správami o zdravotnom stave. Žalovaná teda po vrátení veci nenavrhol opätovný výsluch O.. S.. I.. Žalobca uviedol, že ak by súd prvej inštancie sám vykonal dôkazy nad rámec návrhov strán, bolo by to porušením zásady kontradiktórnosti a rovnosti strán v sporovom konaní. Žalovanej bolo umožnené uplatniť prostriedok procesnej obrany návrhom na výsluch O.. S.. I., čo však neurobila a výsluch svedkyne O.. S.. I. nenavrhol po vrátení veci ani žalobca. Z tohto dôvodu nebolo možné, aby súd prvej inštancie vykonal opätovný výsluch doc. S.. I., keďže jej výsluch nenavrhol ani jedna zo sporových strán. Žalovaná ďalej uviedla, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno fyzickej osobe priznať len výnimočne a podmienkou jej priznania je riadne dokazovanie za účelom stanovenia miery závažnosti zásahu do osobnostných práv a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Na tomto mieste žalobca opätovne poukázal na rozsudok odvolacieho súdu, v odôvodnení ktorého okrem iného uviedol, že bolo nevyhnutné za opodstatnené a spravodlivé považovať priznanie zadosťučinenia v peniazoch, pretože je nesporné, že každý lekár, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobcu v tejto konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, by vzniknutú nemajetkovú ujmu pociťoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu teda postupoval v intenciách vysloveného názoru, kedy žalobcovi vzhľadom na intenzitu, rozsah a trvanie neoprávneného zásahu do osobnosti priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur, čo podľa názoru žalobcu nie je adekvátne. Uviedol, že nie je pravda, že by súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy neprihliadol na majetkové a osobnostné pomery žalovanej; páve naopak, súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy bral do úvahy výlučne majetkové a osobnostné pomery žalovanej, keďže výšku nemajetkovej ujmy určil na sumu 500 eur, a to zohľadnením finančnej situácie žalobcu a žalovanej, pričom poukázal na skutočnosť, že 7.500 eur zodpovedá trojmesačnému platu žalobcu, a že naproti tomu žalovaná poberá starobný dôchodok vo výške 384,80 eura; že žalovaná je vo veku 70 rokov, jej jediným zdrojom príjmu a obživy je starobný dôchodok, a že je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu (58 ročného). V tomto smere žalobca poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie vychádzal len z tvrdenia žalovanej o tom, že rodinný dom má 58 rokov. Táto skutočnosť nebola v konaní nijakým spôsobom preukázaná, nebola preukázaná hodnota rodinného domu znaleckým posudkom, ani vek stavby. Súd prvej inštancie ďalej pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil skutočnosť, že manžel žalovanej je onkologickým pacientom, že sama žalovaná má zdravotné problémy, ktoré si vyžadujú medikamentóznú liečbu, a že žalovaná okrem domu nevlastní žiaden majetok väčšej hodnoty. Pri skúmaní majetkových a osobnostných pomerov žalovanej však súd prvej inštancie opomenul zohľadniť jej ďalšie majetkové pomery a síce, že je vlastníčkou troch motorových vozidiel (osvedčenia o evidencii predmetných motorových vozidiel založila žalovaná do súdneho spisu na pojednávaní dňa 14.7.2020); opomenul spomenúť príjem manžela žalovanej a zameriaval sa jedine na skutočnosť, že poberá len starobný dôchodok a je bezpodielovou spoluvlastníčkou 58 ročného domu. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva žalobca nepopiera skutočnosť, že bolo potrebné zohľadniť aj finančnú situáciu žalobcu a žalovanej, avšak majetkové pomery mal súd zohľadniť v celosti a nie len z časti. Navyše majetkové pomery žalobcu a žalovanej nemôžu byť jediným kritériom, ktoré súd pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadní. Výška nemajetkovej ujmy 500 eur vyvoláva dojem, že hoci v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil, týmito sa neriadil a rozhodol len na základe skutočnosti, že žalovaná je vo veku 70 rokov a poberá starobný dôchodok. Je zarážajúce, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil skutočnosť, že žalovaná je bezpodielovou spoluvlastníčkou rodinného domu (hoci podľa tvrdenia žalovanej 58 ročného), je vlastníčkou troch motorových vozidiel, čo vyplýva z osvedčení o evidencii motorových vozidiel, ktoré doložila do súdneho spisu, nezohľadnil príjem jej manžela, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, nezohľadnil, že si platí právneho zástupcu na zastupovanie v tomto ako aj v exekučnom konaní, a že dokonca zaplatila právneho zástupcu aj za podanie dovolania v predmetnej veci (na čo peniaze má), ale vychádzajúc z výšky priznanej nemajetkovej ujmy mal žalobca za to, že súd prvej inštancie vzal v úvahu jedine príjem (384,80 eura) a vek žalovanej. Považoval za neprípustné, aby žalovaná len s ohľadom na jej vyšší vek zaplatila žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur, hoci svojim konaním závažným spôsobom zasiahla do osobnosti žalobcu.

21. Žalovaná v odvolacej replike uviedla, že vyjadrenie žalobcu v porovnaní s jeho odvolaním neobsahuje žiadne nové skutočnosti, o ktorých by sa ešte nezmienil a ku ktorým by sa žalovaná nevyjadřila. Významné je, že vôbec nerefektuje na odvolaciu argumentáciu žalovanej v celosti. Žalobca vôbec nenamieta závery vykonaného dokazovania majúce význam pre posúdenie miery závažnosti zásahu, na ktoré poukázala žalovaná.

22. Žalobca v odvolacej duplike skonštatoval, že žalovaná v replike neuviedla žiadne nové skutočnosti, len zopakovala to, čo už bolo povedané; žalobca v celom rozsahu zotrval na svojich vyjadreniach a argumentoch prezentovaných v odvolaní.

23. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.4.2022 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

24. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu a žalovanej v odvolaniach, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k čiastočnému vyhovneniu žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci totiž vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovanej prednesených na jej obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o čiastočnej dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch voči žalovanej, ktorého sa žalobca domáhala titulom práva na ochranu osobnosti, do ktorého malo byť žalovanou zasiahnuté tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.

25. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby na ochranu osobnosti.

26. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za čiastočne dôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

27. Podľa Čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

28. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

29. Podľa § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

30. Satisfakčná žaloba je prostriedkom ochrany osobnostných práv fyzickej osoby, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené, a to s ohľadom na to, že zásah obyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

31. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 10Co/266/2016-247, zo dňa 27.9.2018, v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým 2016 určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti; a vo výroku II., ktorým žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitetnej nemocnici Bratislava v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie S.. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem S.. S. K., ortopédovi II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K.“ potvrdil; a vo výroku III., ktorým zamietol žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur zrušil a vrátil v tomto rozsahu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Z uvedeného teda plynie, že o skutkovom a právnom základe nároku žalobcu v tom, či tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25.3.2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti; je právoplatne rozhodnuté, a preto námietky žalovanej v odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom ňou navrhovaných svedkov M. K., K. K., či znaleckého dokazovania z odboru písomoznalectva, sú bezpredmetné. Napokon k otázke autorstva Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrojúceho lekára adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou; sa odvolací súd vyjadril už vo svojom rozhodnutí zo dňa 27.9.2018, keď považoval za správne, keď súd prvej inštancie (pri posúdení pasívnej vecnej legitímácie žalovanej) vychádzal z právoplatného rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo dňa 3.7.2013, číslo: ObU-BA-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V75, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.7.2013, t. j. zo skutkových zistení a právnych záverov správneho orgánu vyjadrených vo výrokovej časti rozhodnutia o priestupku, v ktorej sa jednoznačne konštatuje konanie žalovanej spočívajúce v tom, že v citovanej Žiadosti uviedla, že žalobca povedal, že „ja zadarmo nič robiť nebudem“, teda bolo záväzne rozhodnuté, že bola pisateľkou Žiadosti, pričom na tomto závere nemôže nič zmeniť ani predložené čestné prehlásenie navrhovaného N. M. K. zo dňa 24.2.2016, že v mene žalovanej žiadosť napísal, podpísal a odoslal, či svedectvo ďalšieho navrhovaného svedka (manžela žalovanej) K. K.; hodno zdôrazniť, že žalovaná do zápisnice o prejednaní priestupku dňa 25.6.2013 výslovne uviedla, že na predmetom liste je jej podpis, a preto je pôvodcom zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

33. Na ozrejmienie právnej stránky veci odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o tam uvedené pojmy „primerané zadosťučinenie“, „závažnosť vzniknutej ujmy“ a „okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo“ patria k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností a aby v každom jednotlivom prípade podľa svojej úvahy posúdil, či sa jedná o „mimoriadne závažný zásah do súkromia pozostalých“, a - v prípade kladného záveru - aká náhrada je v konkrétnej posudzovanej veci „primeraná“.

34. Ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre priznanie relutárnej náhrady predpokladá značnú mieru dotknutia osobnosti fyzickej osoby (samo toto ustanovenie uvádza prípady, kedy možno s ohľadom na intenzitu zásahu proti osobnosti fyzickej osoby priznať náhradu nemajetkové ujmy v peniazoch len demonštratívne), a to za situácie, kedy by sa tak nejavilo postačujúce morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady nemajetkovej ujmy určí súd s prihliadnutím k závažnosti vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo.

35. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok citovaných v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka; týmito kumulatívne stanovenými podmienkami sú, že (i) morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúce (musí byť splnená v každom prípade), (ii) neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere (pravidelná podmienka). Zo znenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka („najmä preto“) treba ale vyvodiť, že súdu nebráni nič v tom, aby (in concreto) prihliadol pri svojej úvahe o priznaní zadosťučinenia v peniazoch prípadne i k iným aspektom konkrétneho prípadu. To platí ale len za predpokladu, že tieto aspekty budú svojim významom a váhou zrovnateľné s uvedenými podmienkami zákonom výslovne stanovenými. Z obsahu uvedených zákonných podmienok stanovených v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zadosťučinenie v peniazoch plní len podpornú (subsidiárnu) funkciu, t. j. nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo (úplne alebo sčasti) nepostačujúce. Zadosťučinenie v peniazoch možno považovať za občianskoprávny prostriedok výnimočného charakteru v tom zmysle, že jeho použitie prichádza do úvahy len v tých kvalifikovaných prípadoch, keď - objektívne posudzované - došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Občiansky zákonník nestanovuje pre vznik občianskoprávnej sankcie vo forme zadosťučinenia v peniazoch vedľa objektívnych predpokladov (neoprávnený zásah, vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby predstavujúce zníženie jej dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere) žiadny subjektívny predpoklad na strane pôvodcu neoprávneného zásahu, t. j. konkrétne zavinenie (či už vo forme úmyslu či nedbanlivosti). Zadosťučinenie v peniazoch neslúži v žiadnom prípade funkčne k náhrade vzniknutej škody, k strate na zárobku; táto je svojou podstatou majetková ujma - škoda, ktorá sa riadi nie právnym režimom § 13 Občianskeho zákonníka, ale režimom § 16 a § 420 Občianskeho zákonníka.

36. Odvolací súd poukazuje na to, že nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi; teda ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť. Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý ale bude musieť vychádzať z jednotlivých okolností, tak z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere. Kedy o takto vymedzenú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby pôjde a kedy nie, bude musieť súd vždy hodnotiť tak podľa celkovej povahy, tak i podľa jednotlivých okolností každého konkrétneho prípadu zvlášť. Keďže uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaníu ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium). Teda je treba vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých individualizovaných fyzických osôb, alebo reakcie, ktoré sa môžu často diametrálne odlišovať. A až súd dospeje na základe všetkých zistení k záveru, že v konkrétnom prípade k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere skutočne došlo, prizná postihnutej fyzickej osobe zadosťučinenie v peniazoch. Nestačí len možnosť zníženia dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby

v značnej miere, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo (povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno spočíva v tomto prípade na navrhovateľovi).

37. Ustálená súdna prax Najvyššieho súdu SR sa opakovane vyslovila, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 15/2003). Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať súd preukázané, že sú tu okolnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že z hľadiska intenzity, trvania rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých fyzickej osobe vzhľadom na jej postavenie v rodine a v spoločnosti v konkrétnom prípade nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR vo svojej rozhodovacej praxi poukázal i na to, že závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na ohlas zásahu, ako aj na dĺžku trvania ujmy (R 29/2001), ktoré musia byť takisto preukázané.

38. Úvaha súdu, na ktorej zakladá rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí byť podopretá konkrétnymi dôvodmi a tiež musia byť dané mantinely, v ktorých sa môže pohybovať. Súd sa preto nemôže opierať iba o vlastnú voľnú úvahu bez toho, aby žalobca ponúkol tvrdenia a dôkazy, z ktorých môže prijať záver odôvodňujúci priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, pretože takéto rozhodnutie by nevyhnutne muselo čeliť námietke svojvôle.

39. V kontexte vyššie uvedených právnych východísk posudzovania podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a odvolacích námietok sporových strán, ktoré v súhrne (z pohľadu každej sporovej strany) spochybňovali správnosť záverov súdu prvej inštancie ústiacich v čiastočné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur (oproti požadovanej výške 7.500 eur), považuje odvolací súd voľnú úvahu súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku (42. až 44. odsek) za komplexne vo vzájomných súvislostiach zohľadňujúcu všetky právne relevantné okolnosti (objektívne kritérium a diferencované objektívne kritérium), ako aj konkrétne špecifické aspekty posudzovanej veci. Súd prvej inštancie totiž správne prihliadol na skutočnosť, že výroky žalovanej v Žiadosti síce zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu, a to do jeho občianskej, ale najmä profesionálnej bezúhonnosti a cti lekára, keďže bol žalovanou označený za úplatného lekára, čo je vo všeobecnosti spoločnosťou odsudzované a považované za nemorálne, pričom obsah žalovanou podanej Žiadosti žalobcu znevážil ako pracovníka priamo v bezprostrednom kolektíve osôb, s ktorými sa denne stýkal; avšak napriek skutočnosti, že so Žiadosťou žalovanej mohlo byť oboznámených až 100 ľudí, nebola žalobcom preukázaná existencia negatívnej reakcie rodinného či pracovného prostredia, keďže nebol negatívne pracovne postihnutý, nestratil dôveru v pracovnom prostredí a s týmito výrokmi nebola oboznámená širšia verejnosť okrem bezprostredného pracovného prostredia. Súčasne adekvátne zohľadnil situačný rozmer konania žalovanej zasadený (objektívne vyplývajúci zo skutkových zistení) do psychicky vypätej atmosféry súvisiacej so starostlivosťou o chorú svokru. Výsledky úvah súdu prvej inštancie v závere zohľadňujúce tiež sankčnú funkciu požadovanej náhrady (v medziach sociálneho a osobného statusu žalobcu a žalovanej) v komplexnom rozmere dotvárajú už skôr právoplatne priznanú morálnu formu nápravy zásahu do práva žalobcu na ochranu dotknutej osobnosti (i) súdnym určením, že konaním žalovanej došlo k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti a (ii) uložením povinnosti žalovanej sa písomne žalobcovi ospravedlniť. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500 eur aj odvolací súd považuje za primerané skutkovému stavu zistenému súdom prvej inštancie zistenému v medziach kontradiktórneho sporu, v ktorom primárne na žalujúcej strane leží bremeno dôkazu o skutočnostiach odôvodňujúcich uplatnený nárok; popri právoplatne priznanom morálnom zadosťučinení je v podmienkach posudzovanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu plne dostatočná relatívna náhrada vo výške 500 eur. Úvahy súdu prvej inštancie nevychádzajú z jednostranného hodnotenia dôkazov ani aplikácie relevantných právnych noriem na úkor sporových strán a nevykazujú žiadne známky sudcovskej svojvôle.

40. Pochybenia sa súd prvej inštancie nedopustil ani pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania; odvolací súd v súlade s doktrinálnymi stanoviskami ako aj ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, zastáva názor, že v prípade tzv. nevyčísľiteľných sporov, pri ktorých výška plnenia závisí výlučne od úvahy súdu je nevyhnutné posudzovať základ uplatneného nároku a nie výšku sumy, ktorú

strana žiadala priznať. Z ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka ani z osobitných právnych predpisov nevyplýva žiadny objektívny kľúč pre výpočet sumy nemajetkovej ujmy. S ohľadom na uvedené odvolací súd aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p., ktoré (ako vyplýva aj zo samotnej dôvodovej správy) je nutné vykladať extenzívne, t. j. zásada úspechu v spore je síce esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, avšak podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške; ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu (predtým výslovne ustanovené v § 142 ods. 3 O. s. p.). V týchto prípadoch totižto nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, resp. bol úspešný čo do základu nároku; nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu.

41. Pokiaľ žalovaná žiadala na daný prípad aplikovať § 257 C. s. p. a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd konštatuje, že ide o vcelku nedôvodnú argumentáciu. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, ak by Civilný sporový poriadok neumožňoval v konaní úspešnej strane (resp. strane, ktorá nenesie procesnú vinu na tom, že konanie bolo zastavené) odstrániť zmenšenie jej majetkovej sféry spôsobené len tým, že bola nútená dôvodne hájiť svoje práva, do ktorých niekto zasahoval, čo by napokon bolo v rozpore aj s požiadavkou plnej a efektívnej súdnej ochrany. K interpretácii a aplikácii § 257 C. s. p., ktorý túto zásadu umožňuje prelomiť, musí preto súd pristupovať celkom výnimočne. Táto požiadavka vyplýva aj zo samotného textu zákona, podľa ktorého nepriznanie náhrady trov konania môže byť len výnimočné a môžu ho ospravedlniť iba dôvody hodné osobitného zreteľa. Hodno zároveň zdôrazniť, že ustanovenie § 257 C. s. p. neslúži tomu, aby zmiernovalo majetkové rozdiely medzi procesnými stranami; dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 C. s. p. preto nemôže spočívať iba v tom, že priznanie náhrady trov konania by jednej sporovej strane privodilo väčšiu ujmu ako strane druhej, ale slúži na riešenie situácií, v ktorých je nespravodlivé aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy znášal náhradu trov konania, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Takéto rozhodnutie sa preto bude javiť ako spravodlivé najmä s ohľadom na existenciu okolností súvisiacich s predprocesným štádiom sporu, správaním sa strán v tomto štádiu, príp. osobitnými okolnosťami uplatnenia nároku; tieto okolnosti v posudzovanej veci sú však podľa názoru odvolacieho súdu v neprospech žalovanej, pretože napriek právoplatne uloženému pokarhaniu v správnom konaní pred podaním žaloby, si doposiaľ žalovaná nespĺnila ani právoplatne a vykonateľne uloženú povinnosť v súdnom konaní sa žalobcovi ospravedlniť.

42. A keďže žalobca a žalovaná vo svojich odvolaniach neuviedli žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v ich odvolaniach nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcu a žalovanej preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani jedna strana nemala v odvolacom konaní úspech.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).